

ΕΣΤΙΑ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΒΡΑΒΕΥΟΣ ΥΠΟ ΤΟΥ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΠΡΟΣ ΕΝΕΧΥΣΙΝ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΕΠΟΥΔΩΝ

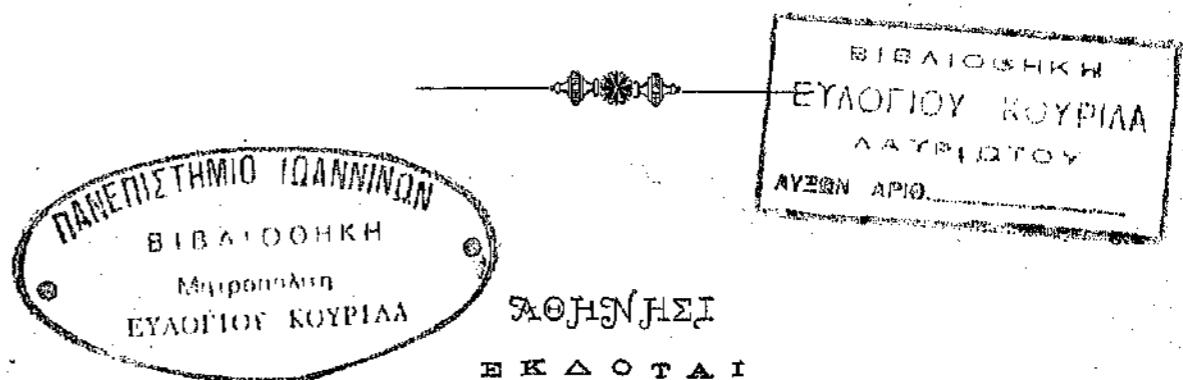

ΤΟΜΟΣ ΕΙΚΟΣΤΟΣ ΕΒΔΟΜΟΣ

1889

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ-ΙΟΥΝΙΟΣ

ΤΙΜΑΤΑ ΑΡΑΧΜΑΣ 6. — ΔΕΔΕΜΕΝΟΣ ΑΡΑΧΜΑΣ 8.

Ν. Γ. ΠΟΛΙΤΗΣ ΚΑΙ Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΣΤΙΑΣ ΕΝ ΤΗΙ ΟΔΙ ΠΑΡΘΕΝΑΓΓΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 14 ΠΑΡΑ ΤΗΝ ΟΔΟΝ ΙΤΑΛΙΟΥ

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΤΟΜΟΣ ΚΖ.

Ευρόφη τιμολογία: Βρ. Ελλάδη: έρ. 1.20, ή τη Διεύθυνση γρ. 20.— Ατ συνδρομή δραχμών 1/2.
δεκάδα 1 Ταυτομ. Έκδοση και έκδοση Τραπεζ. Δικαι. Όδ. Δερβιανηγορίου 1.4.

4 Ιουνίου 1889.

Ο ΜΥΟΣ ΠΕΡΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ EN ΑΓΗΝΑΙΣ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΙΒ'. ΑΙΩΝΑ οπός Φερδινάνδου Γρηγοροβίου.

Ότε, βαπτιλεύοντος τοῦ αὐτοκράτορος Ἡρακλείου νηπιόρχως ἀπεκρύψθη ἀπὸ τῶν τεγχῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, μία τῶν τρομερωτέρων βαρβαρικῶν ἐπιδρομῶν, ἢ τῶν Ἀλεξανδρίων, κατὰ τὸ θέρος τοῦ 626, ἐποίησεν δὲ τοῦ Βυζαντίου Πατριάρχης Σέργιος τὸν περίφρων ἐκεῖνον ὄμνον πρὸς τὴν Μαρίαν, διτες καλεῖται Ἀκαδημίας. Ἐν τῷ ἐλληνικῷ τούτῳ ὄμνῳ ἡ τῶν χριστιανῶν Πιγυτάνασσα μεταξὺ ἄλλων προσταγούμενεται καὶ διὰ τῶν ἔχεις στήχων:

Χαῖρε, φιλοσόφους ἀπόρους δειπνάνουα,
Χαῖρε, τεχνολόγους ἀλέγους ἀλέγουσα
Χαῖρε, τῶν Ἀθηναίων τὰς πλοκὰς δειπνᾶσα,
Χαῖρε, τῶν διειών τὰς σαγήνας πλοροῦσα.

Ο ύμνος δύναται γ' ἀποδεῖην ἐν ὅποιᾳ ἔχθρικῇ σχέσει διετέλει ἡ Βυζαντιακὴ Ἐκκλησία πρὸς τὴν ἐλληνικὴν φιλοσοφίαν καὶ ἐπιστήμην ἐκατὸν ἔτη ἀκόμη μετὰ τὸν Ιουστινιανὸν καὶ τὴν διαλύσιν τῆς ἐν Ἀθήναις πλατανικῆς Ἀκαδημίας. Νικητὴς καὶ κυρίος ἐκ τοῦ μεγάλου Ἀγῶνος πρὸς τὸν ἐλληνισμὸν εἶχεν ἐξέλθη, ἀλλὰ δὲν είχεν ἐτε δυνηθῆ νὰ εἴσαφανίσῃ τὰς βαθείας βίζας τῆς ἀρχαίας λατρείας τῶν θεῶν πανταχόθεν τοῦ ἐλληνικοῦ κράτους. Μέχρι τοῦ δε-

1) Η Ιστορικὴ αὕτη μελέτη, γλαφυρὸς ὡς πᾶσαι αἱ συγγραφαὶ τοῦ Γρηγοροβίου, ἀδημοσιεύθη ἐν τῷ γερμανικῷ περιοδικῷ Zeitschrift für Geschichts- und Politik, 1888, Ημ. XI. Ταῦτη ἐν ἴδιαιστρῳ συλλαβίᾳ ἀποσταλεῖσαν ἡδὲ παρὰ τοῦ κλεινοῦ συγγραφέων καὶ πολυεμήτου φίλου ἐκριναμένην καλόν τὸν σκοτεινὸν σελίδων τῆς Ιστορίας τοῦ "Ἀστεοῦ. Τὰ ἐκ τοῦ Ψεύτου καὶ Ἀκομινθοῦ ἀποστάσιατο ἐγράφαμεν οὐχὶ ἐκ τῆς γερμανικῆς διαινέμεται μεταφράσεως ἀλλὰ ἐξ αὐτῶν τῶν συγγραφέων κατὰ τὰς ἑκδόσεις τοῦ Σάδα καὶ Αἰματρου.

Ἐν Κερκύρᾳ. Σ. Κ. Π.
Σ. τ. Δ. Εὐγάρεστως δημοσιεύμενην τὴν πραγματείαν ταύτην τοῦ διατρεπτοῦ Ιστορικοῦ, ὑποστηρίζουσαν καὶ διὰ νέων ἀπιχειρημάτων δέσα ἡδη πρῶτος παρ' ἡδη τῷ 1878 δ. κ. Σπ. Αἰματρος ἐξέθηκεν ἐν τῇ συγγραφῇ του: «Ἀι Ἀθηναὶ περὶ τὰ τέλη τοῦ ΙΒ' αἰῶνα». σ. 44 κ. 3.

ΤΟΜΟΣ ΚΖ'. 1889.

κάτου εἰδίνος διετηροῦντο ἐπὶ τὰ λεῖψανα σύντης ἐν Πιλοποννήσῳ. Ἡ δὲ Ἐκκλησία ἀγκαρακτήρες τοὺς μὲν ἔθνος διὰ τῆς ἔθνης ἐννοεῖς "Ελληνες, τοὺς δὲ πάλαι φιλοσόφους διὰ τῆς τῶν Ἀθηναίων.

Η περὰ τὸν Βόσπορον εἰς παγκόσμιον μεγαλεῖν ἀγνυψωθεῖσα Νέα Ρώμη ἀπέβλεπε μετ' αὐξανούσης πάντως περιφρονήσεως πρὸς τὴν πεπτωκούσην μητρόπολιν τῶν τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν τοῦ Ἐθνικοῦ, τὴν μικρὰν ἡδη ἐπικριτικὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν. Βυζαντιακὸν τι ἐπιγραμματοπαραβάλλει πρὸς ἀλλήλας τὰς δύο πόλεις· «ἡ γὰρ τοῦ Ἡρακλέως εἶχεν ἀνυψώσθη τὰς Ἀθήνας, ἀλλ' ἀπ' αὐτοῦ τοῦ σύρκου εἶχε κατέληθη ἡ νέα Ρώμη, ἡς ἡ ὁριότης λάμπει ἐπὶ παντὸς γῆνος ἡς δὲ πέριλαμπρος πόλος». «Τριμεῖς, ὡς Ἀθηναῖοι,—οὕτως εὐφράζεται ἔτερόν τι ἐπιγραμματοπαραβάλλει πρὸς πάντωτες ἀνά στόμα τούς ἀργαλίους φιλοσόφους, Πλάτωνα, Σωκράτην, Εενονοράτην, Ἐπίκουρον, Πύρρωνα καὶ Ἀριστοτέλην· ἀλλ' οὐδὲν ἐπέλιπεν ὑμίν, πλὴν τοῦ Ἡμηττοῦ καὶ τοῦ μέλιτος αἰτοῦ, ὃς οἱ τάφοι τῶν νεκρῶν καὶ αἱ σκιά τῶν σοφῶν. Ήπειρὸν δὲν ὅμως εστιν εὑρεῖν τὴν Πίστιν καὶ τὴν Σοφίαν».

Ἐκατοντάδεκας ἐτῶν βραδύτερον ἡδη ὄμολογεστο ἡ αἰώνια ἀξία τῶν ἐλληνικῶν γραμμάτων καὶ ἐγίνετο ἐν βῆμα πρὸς ἀναγέννησιν αὐτῶν ἐν τῷ περιγράμματι τῆς ἀναπτύξεως τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου, ὅτε ἡ Ἐκκλησία ἡδεῖον νὰ κατατάξῃ τοὺς μεγάλους νόσους καὶ ποιητὰς τῆς Ἐλλάδος ἐν τῇ τιμητικῇ ἀκολουθίᾳ τῆς Θεοτόκου. Οὕτω βλέπει τις ἐν τῷ θύλῳ τῆς μονῆς τῶν Ιεράρχων ἐν "Αθωνι τὴν ἐπὶ θρόνου καθημένην Παρθένον κυκλουμένην, πλὴν τῶν ἀγγέλων, προφητῶν καὶ ἀποστόλων, καὶ ὑπὸ Σόλωνος τοῦ Ἀθηναίου, τοῦ Χείλωνος, τοῦ Πλάτωνος, τοῦ Ἀριστοτέλους, τοῦ Σοφονίεους, τοῦ Θουκυδίδου καὶ τοῦ Πλούταρχου.

Ἐν τῇ ἐνδεκάτῃ ἐκατονταετηρίδι ἥρθατο ἡ τῶν Βυζαντίων πρὸς τὴν Ἐλλάδα περιφρόνησις υποχωροῦσα εἰς ἀναγέννησιν τινα τοῦ Ἐλληνισμοῦ. Ήγέτης αὐτῆς ἦν Μιχαήλ ὁ Ψελλός, ὁ ἀναστητής τὴν Ἀκαδημίαν τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ ὑμητεῖς ἀρχηγὸς τῆς ἐκεῖ φιλοσοφικῆς Σχολῆς, ἀνὴρ ἀσυνήθους εὐφυῖας καὶ

άξιοθεαμάτου πολυγνωσίας ἐν παντὶ ἐπιστημονικῷ κλάδῳ τῆς ἑποχῆς του. Αὐτὸς πρώτος ἐπανήγαγε πάλιν εἰς τὴν παλαιὰν τιμὴν παράτοις Βυζαντίος τὰ ὄντα 'Ελλάς καὶ 'Ελληνες, ὑπερήσπισε τὴν γῆν τῶν Ἑλλήνων κατὰ τῶν κακώσεων καὶ τῶν προκαταλήψεων ἑκείνων, καὶ ἐφέρασεν ἐν εἰλικρινείᾳ καὶ ἀνευ περιελεγμῶν τὴν ἀγάπην αὐτοῦ πρὸς τοὺς Ἀθηναίους διὰ τὴν δόξαν τῶν προγόνων αὐτῶν. "Ἐγραψέ ποτε ἐν μιᾷ τῶν ἐπιστολῶν αὐτοῦ «Τανῦν καὶ ἡ ἐμὴ περὶ τοὺς λόγους εὐδαιμονίας εἰς ἄζηλον ἔχιν κατέληξε καὶ πέπονθα ταῦτὸν ταῖς Ἀθηναῖς· κακεῖσε γάρ ἐν σκιαῖς ἡ Ἀκαδημίας καὶ ἡ ποικιλὴ τοῦ Χρυσίππου Στοά, καὶ τὸ λύκειον μέχρις ὄνόματος· οὕτω γάρ καρποὶ τὰ μὲν ὄνόματα τῶν ἐπιστημῶν ἐμμερένης, καὶ τὸ τῆς φιλοσοφίας ἔκαρπεν, τὰ δ' ἐφ' οἷς ταῦτα, καὶ καὶ περιστάσεις ἀφείλοντο»;

"Ηδη οι λόγοι ούτοι θὰ ἡρκουν, ὅπως δείξωσιν, ότι ἐπὶ τῆς ἐποχῆς Μιχαήλ τοῦ Ψελλοῦ καὶ Ἀθηνᾶς, αν καὶ μὴ πεθαμένου εἰν τῇ ἀμαθείᾳ, δῆμας δὲν ἐκέπηντο οὐδεμίαν ὄνομαστὴν σχολήν. "Οτε δὲ ὁ πεπαιδευμένος ούτος Βυζαντίος ἔγραψε ποτε πρὸς τὸν φίλον αὐτοῦ, τὸν Ἐπίσκοπον Κορίνθου, παραπονούμενος ὅτι οὔτε εἰς Καινοτάντινούπολιν ἐρχεται πλέον οὔτε ἐπιστέλλει αὐτῷ, ἀλλ' ἔχει τὸν νοῦν του προσγλωμένον μόνον εἰς τὴν Μούσαν τῶν Ἀθηνῶν, βεβαίως διὰ τούτων οὐδὲν ἔτερον ἐνός εἴ τὴν σπουδὴν τῶν ἀττικῶν γραμμάτων καθόλου.

Ἡ τῶν ἐπιστημῶν ἐπιμέλεια ἐν Ἀθηναῖς ἐν τοῖς σκοτεινοῖς αἰῶσι μόνον παρὰ τῆς ἑκατηνίσιας θὰ ἥδυνατο να προέλθῃ, μόνον ὑπὸ τὴν προστασίαν μεγάλης θεολογικῆς σχολῆς θὰ ἥδυνατο γὰρ ἐπεκταθῆ, τούτῳ ὅπερ συνέβαινε καὶ ἐν Θεσσαλονίκῃ. Ἀλλὰ περὶ τοιαύτης οὐδὲποτε γίνεται λόγος. Αἱ πράξεις τῶν μητροπολιτῶν Ἀθηνῶν, ὡν ἡ σειρὴ λίαν ἀνώμαλος παρεδόθη εἰς ἡμέας, καλύπτονται ὑπὸ ἀδιασπάστου σκότους. Μόνον κατὰ τὸ τελευταῖον τριτημόριον τῆς δωδεκάτης ἔκαπονταετηρίδος προσπίπτει μία ἀκτίς ἐπὶ τῆς καταστάσεως τῶν Ἀθηνῶν, ὅτε Μιχαὴλ ὁ Ἀκομινάτος, ὁ ἐκ Χωνῶν τῆς Θερμιγίας, ὁ εὐφρέστης μαθητής τοῦ Εὐσταθίου, ἐγένετο Ἀρχιεπίσκοπος τῆς πόλεως ταύτης.

Το έτος τῆς εἰς Ἀθήνας ἀφίξεως αὐτοῦ δὲν δύνασται νὰ ὑρισθῇ μετ' αὐτοφαλεῖσας, ἐν τούτοις ἐγω λόγον δπως τάχα αὐτὸ ὀλίγουν πρὸ τοῦ 1175¹. Εἰς τὸν γνώστην καὶ ζηλωτὴν τῆς Ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος μόλις θὰ ἤδυνατο ἐπισκοπικὴ ἔδρα μᾶς ἡναὶ μᾶκλον ἐπαγγωγὸς ἢ ἡ Ἐπικλησία τοῦ Παρθενῶνος ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν ὄλλῃ σιδερωτόποτες τοῦ Ἀκο-

1) Ο Ειλίσσεν ὥρισεν ὡς ἔτος τὸ 1175. ὁ Μακάρρηνος τούτους ἐπίσης τὸ 1175. ὁ Λάδηπρος («Αἱ Ἀθήναι». σ. 20) τὸ 1182. Κ. Η.

μινάτου ἥλθον μετ' οὐ πολὺ εἰς ἀπελπιστικὴν
ἀντίθεσιν πρὸς τὴν πραγματικότητα. "Ηδη ἡ
ὅψις τοῦ λαοῦ τῶν Ἀθηναίων, ὅστις κατὰ τὴν
ἀποθίβασιν του εἰς Πειραιᾶ ἤλθεν ἀνευφημῶν
εἰς προϋπόντησιν, ἐμέλλε νὰ διατέσσει αὐτὸν ἀ-
θυμιώτατα. "Οτα δὲ ἐν λιτανείᾳ εἰσῆλθεν εἰς
τὸ περιφταγωγημένον ἄστυ τοῦ Πειραιέου εἰδε
περὶ ἔκυτον καταρρέοντα τείχη καὶ οἰκίας δροιας
καλύθοις ἐν δόσις μεσταῖς ἑρεπίων. Αὐτὸς δ
ἄδιος ἐπειτα περιέγραψε τὰς Ἀθήνας δροιας
περέπου πρὸς σωρὸν ἑρεπίων, ὑπὸ ἐπικιτῶν κατοι-
κουμένης.

Ο πανηγυρικός τοῦ Ἀρχιεπισκόπου κατὰ τὴν
ένθρονισεν αὐτοῦ λόγος πρὸ τῶν ἐν τῷ Παρθε-
νῷ συνηγμένων Ἀθηναίων εἰναι ἱστορικον κομ-
φοτέχνηρα ἀνεκτιμήτου ἀξίας καὶ τέλειον, εἰ
καὶ μεταγενέστερον ἀντιστοιχον ὄνομαστῆς δημι-
λίας τοῦ Πάππα Γρηγορίου τοῦ Μεγάλου εἰς ἐπή-
κον τῶν Ρωμαίων ἐν Ἀγιῷ Πέτρῳ. Μητρί-
στοις τοῦ ὥραιοτάτου, σχεδὸν ἀκεραίου ναοῦ,
ἐν φ ἀντὶ τῆς Παρθένου Παλλάδος ἐνεθρονίσθη
ἡ Παρθένος Μαρία, ὡς Παναγία Ἀθηνιώτισσα,
κι περὶ τῶν προγόνων ὑπομνήσεις αὐτοῦ ἡδύ-
ναντο νά καθηφωσι ταπεινούσαι τὴν κοινότητα
τῶν ἀπογόνων μᾶλλον παρὰ νά ἀνυψώσωσιν αὐ-
τῆν εἰς ὑπερίφραγον αὔτογνωσίαν. Εἶχον παρέλ.
ὢρ οἱ χρόνοι, καθ' οὓς Περικλῆς καὶ Δημοσθέ-
νης ἡδύναντο ἐπὶ τοῦ βῆματος νά δώσωσιν εἰς
άρες ὑψητεῖς σκέψεις των τὴν λεπτοτάτην ἀτ-
τικὴν ἔκφραστιν, γωρίς γὰρ φοιτῶνται ὅτε θὰ καθί-

ταντο ἀκατάληπτοι εἰς τὸν δῆμον. Νῦν δὲ στατο ἐγώπιον τῶν Ἀθηναίων φήτωρ φελοτε-
γηθεῖς ἐν τῇ νεωτέρᾳ φήτορικῇ σχολῇ τῆς Κων-
ταντινουπόλεως, ὁ εὐμαρέστατος Ἐπίσκοπος
εὐτῶν, ὃ, τι δὲ παρέμηκεν αὐτοῖς, ἐπιφελῶς ἐπε-
ιργασμένην ἀκαδημαϊκὴν δριλίσσεν εἰς πομπῶ-
τες ὑφος τῶν Βυζαντίων, κεπληρωμένην διὰ
λασσικῶν καὶ βιβλικῶν φητῶν καὶ μαρμαρού-
αν ἐκ μεταφορῶν καὶ τρόπων, ὑπερέβαινε τὴν
εντιληπτικὴν μέναμεν τῶν ἀποδικυραζόντων αὐ-
τὸν ἀκροτῶν του. Πλὴν τούτου ἦσαν οὗτοι
υηγενήσηρένοι μόνον εἰς τὴν δημοτικὴν Ἑλληνικὴν
λῶσσαν. Οἱ εὐγενῆς Μητροπολίτης ἐφαντάσθη
τι δ ἐνθρωνιστικὸς αὐτοῦ λόγος ἦτο πρότυπον
πλότητος, ἐπειδὴ διμιώς ὅτι εἶχεν ἀνέλθη πολὺ

ψυχής. Ἐν ἐπομένῃ τινὶ ὑμίντες αὐτοῦ ἀνέκραξε
επὲ πόνου. «Ω πόλις Ἀθηναῖ, πῶ ποτε ἀμ-
είσις περιέστης η τῆς σφίξις τροφός....» Ἔναγ-
ος γάρ τὰ εἰσιτήρια ὑμῖν προσφεγχάμενος σχέ-
ισε τινες καὶ ἀπέριττοι πόνου τι καὶ ἀφιλότητα,
ιως ἔδοξα μὴ συνετὰ λέγειν η ἄλλως ὑπό-
λωττοι, ἀλλ' ὡς ἀπὸ διαιλέκτου περιεκῆς η
κυθικῆς.»

Ο Μιχαήλ Ακομινότος ἔθεωρε τήν τε πόλιν
ει τὸν λαὸν τῶν Ἀθηναίων διὰ τῶν ὅφθαλμῶν
ὑὸς συγκρόσοντος τοῦ Πλάτωνος καὶ διὰ τοῦτο ἐπο-

μαζεύειν έπει της ύπερμεγέθει μεταβολή, πρὸς τὴν ἱστορικὴν ἀνάπτυξιν τῆς ἡποίεις, πανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος συντελεσθεῖσαν, οὐδὲδιλες ἀπέβλεψεν. Ἀπὸ τῆς μεγάλης μητροπόλεως τοῦ Κωνσταντίνου καὶ τῆς μεγάλης εὐφυεστάτης κοινωνίας αὐτῆς ἐκσφραγισθεῖς εἰς τὰς μικρὰς Ἀθήνας, ἔνθα θυνάτους σιγῇ ἐπικράτει, ἐνῷμπεν ὅτι ἐξη μεταξὺ βερβέρων καὶ ὅτι καὶ αὐτὸς ἔμελλε ν' ὑποθαρβευτεῖ.

Τὴν θρηνωδίαν ταῦτην δὲ Ἀκομιζότος συγχάρητος ἐπικαλλιρύσσεται προφανῶς τῆς εἰρωνικῆς ἐκφράσεως Ἀπολλωνίου τοῦ Ἱγνάνως περὶ τῆς Ἑλλάδος, ἣν διέσωσεν ὁ Φιλόστρατος, γράφων κατὰ τὰ ἐπόμενα ἔτη πρὸς Γεωργίου τὸν Τεσσαρακοντάπολην «βεβαρέδρωματι χρόνιος ὥν ἐν Ἀθήναις, οἱ Ἡ γαιρέσκοις αὗτη φράσις λοιπὸν ἡτο ἀπὸ πολλοῦ ἐν χρήσει. Ἐπίγραμμά τι ἀγνώστου ἐποχῆς, οἱ συνέθεσεν ὑπερήφανός τις Βυζάντιος, ἕργος ὅτι ἐν Ἑλλάδι γίνεται τις βαρβαρός τὰ τε ἡθη καὶ τὴν γλώσσαν ὡς ἐν γῇ βαρβαρικῇ.

Ομοίως ἐν τῇ πρώτῃ αὐτοῦ ἐπιστολῇ ἔξι 'Αθηνῶν πρὸς Μιχαὴλ τὸν Λύτωρειανόν, τὸν βρα-
δύτερον Πατριάρχην ἐν Νικαιᾷ, γράφει ὡς ἔξης: «Αθηνύθεν τὸ γράμμα, ἀλλ' οὐ παρὰ τούτῳ
περιπότερον καὶ σοφώτερον, ἀγαπητὸν δὲ μᾶλ-
λον εἰ μὴ καὶ λίτιν ἀγροικιωτέρον».

Καὶ ἐνταῦθα ἀπηγόρυσιν ἀναμνήσεις τινές, οἷον σαρκωστικῶν τινων ἐπιστολῶν, ὅτε ἔγραψε Συνέσιος ὁ ἐκ Κυρήνης κατὰ τὸν ἀρχάς τοῦ πέμπτου εἰς Ἀθηνᾶν πρὸς τοὺς ἑκυτοῦ φίλους: «Ἡ πάλαι αἰώνος μήτηρ τῶν σοφῶν, λέγει ὁ Ἀκορινάτος, σπανίζει οὐ λέγω φιλοσόφων ἀνδρῶν, ἀλλὰ ἥδη καὶ βανακάσων αὐτῶν, ὡς δοκεῖ τὴν παλαιόν ἐκείνην Ἱερουσαλήμ πεπολιορκημένην παρὰ τῶν Βαβυλωνίων καὶ καθηρημένην φανταζεῖσθαι, ἐμὲ δὲ αὐτὸν διλλον Ἱερεμίαν λογίζεσθαι, τείχη κατεσκαμψέντα καὶ λεωφόρους ἐρήμους δοῦντα καὶ δακρύων ποιούμενον πρόφασιν... Ἡν δὲ ἄρα λάκεῖσθαι τοῦ Ἐκκλησιαστοῦ τοφὸν γενεὰ παρενετεῖαι καὶ γενεὰ ἔρχεται, ἡ δὲ γῆ εἰς τὸν αἰῶνα ἐστηκεν. Ἡ μὲν γὰρ χάρις τῆς γῆς ἡ αὐτή, ἡ μελιχρόδες Γρηγορός, ὁ εὐγάλληνος Πειραιεύς, ἡ μυστηριώδης Ἐλευσίς ἦν ὅτε, ἡ τῶν Μωραθωνομάχων ἵππηλατος πεδιάς ἦτε Ἀκρόπολις αὖτη, ἐφ' ἣς ἔγα νῦν καθήμενος αὐτὴν δοκῶ πατεῖν τὴν ἄκραν τοῦ οὐρανοῦ. Ἡ δὲ φιλόλογος ἐκείνη γενεὰ καὶ περιττὴ τὴν σοφίαν αἴχεται, ἐπεισηλθεις δὲ ἡ ἀρμουσος, πτωχὴ τὸν νοῦν, πτωχὴ τὸ σῶμα».

Θρηνεῖ ἐν ταῖς ἑκατοῦ ἐπιστολαῖς καὶ συγγραφαῖς ἐπανειλημένως, διότι ἡ ἀττικὴ γλώσσα κατήντησεν ἀκατέργαστος διάλεκτος, ἣν ἀδύνατε πλέον νὰ μάθη, καὶ πολλακίς ἀναφερόμενος εἰς τὴν παρακρήτην αὐτῆς ποιεῖται χρῆσιν εὑφεστάτην πρὸς παρομοίωσιν τοῦ μύθου τοῦ

1) Ο Ειλίσσην ὥρασεν ὡς ἔτος τὸ 1175· δὲ Μαρτυρογράφοις
καὶ ἀπόδειξις τὸ 1175 δὲ λέγεται· «Ἄλι 'Αθηναῖς» στ. 20)
τὸ 1182. Σ. Κ. II.

E. K. P.

(*"Επειτα συνέγειται*) Σ. Κ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΣ

ΧΡΟΝΙΚΑ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΤΟΥ ΘΕΩΝΟΣ

О ПАПОУЛАКНЕ

H⁴

Συρροή περιστατικῶν καὶ ἔξεγερσις τῆς κοινῆς γ
μηρᾶ.—Αἱ συνωροσίαι.—Οἱ τρεῖς Σωματοφύλακες
ἡ κατάργησις τοῦ Συγτάγματος.—'Η Καλογρεκή
νωρασία.—Φιλοθέδοξος καὶ Ναπατός.—'Η πλήρω-
τῶν χρησιμῶν τοῦ Ἀγαθαγγέλου.—Αἱ ρωσικαὶ β
θεῖαι καὶ ἡ σημαία τῆς Τραπέζως.—'Αποκόρ
Ρώσου πράσσωνες.—Μοναχοὶ ταρακιαί.—'Η ξεγε-
τοῦ Αλεξίου ἐκμηδενίζομένη.—Οἱ ἐν Ἐρετρίᾳ ὄσ-
ται.—Συλλήψεις καὶ φυλακίσεις.—Μέτρα τῆς Κυ-
νήσεως—Στρατός κατά τοῦ Παπουλάκη.—'Εν δη-
τικὸν ἄσμα.—'Η ταχυδρομικὴ συγκαινωνία.

Τὰ συμβαίνοντα ἐν Δακωνικάς ἐπτόνησαν τὴν Κυθέρην καὶ συνετάραξαν τὴν ἐν Ἀθήναις ποιητὴν γνώμην. Ὁμοθύμως σχεδὸν ὁ τύπος ἐπεκαλέσθη τὴν ἀμεσον ἐπέμβασιν τῆς ἔξουσίας, ἥτις ἀκένεντι τοῦ χαρακτῆρος δύν προσέλαβεν ὁ ὑπὲρ τοῦ Παπουλάκη ἐνθουσιασμὸς ἐδέγησε νὺν καταφύγη εἰς σύντονα καὶ ἀποφασιστικά μέτρα.

Όμολογουμένως δὲ ή κοινή γνώμη είχεν εύ-
λογους αἴφορους να συντεράσσηται, διότι κατά
τὸ πρώτον ἐξάμηνον τοῦ σωτηρίου αὐτοῦ ἔτους
1852 καὶ ίδιως κατά τοὺς ἑαρινοὺς μῆνας πα-
ρατηρεῖται ἀξιοσημείωτος συρροή περιστατικῶν
ὅμεσον ἔχοντων ἐπίδρασιν ἐπὶ τοῦ κοινοῦ φρονή-
ματος καὶ ικανῶν νὰ ἐμβάλωσιν εἰς ἀνησυχίαν
τὴν περιφερειανήν τότε κοινωνίαν τῆς πρωτευ-
ούσης, ἀποκεχωρισμένην ἀκόμη ἔνεκα τῆς ἀτε-
λοῦς συγκοινωνίας ἐκ τῆς γενικωτέρας δράσεως
καὶ περὶ τὸ ίδια ἐσαεὶ τυρβαζομένην. Ήν πρώ-
τοις εἰς μεγίστην διετέλει ἔντασιν κατά τὴν πε-
ριοδὸν ταύτην, ως διὰ μακρῶν ἐγράφη, ὁ σά-
λος τοῦ Ηρακλειτικοῦ Κητήματος περὶ τῶν προ-
νομίων τῆς ἀγενάρχητου Ἑλληνικῆς ἐκκλησίας
καὶ πεισμονες διεξήγοντο συζητήσεις μεταξὺ^{τῶν}
τῶν ἐκατέρωθεν τεταγμένων λογιών, ὑπερμάχων
τῆς μιᾶς ἢ τῆς ἄλλης ίδεας. Τότε ἀνεψήν ἐκ
τυχαίου περιστατικοῦ ἐν τῷ δικαιστηρίῳ τὸ περὶ^{τοῦ}
ὅρκου τῶν ἱερέων Κήτημα, οὐχὶ σπουδαῖον
μέν, ἀλλὰ συντελοῦν δικασία δήποτε καὶ αὐτὸ-
εις τὴν περάτασιν τῆς ἀγνωματίας. Τότε περί-
που—κατά τὸν Φεβρουάριον—είχε καταδικασθῆ^{ίππι}
προσηλυτισμῷ δι' ἀποφάσεως τοῦ Πληρμε-
λεοδικείου διαμερικανὸς ἵεραπόστολος Ἰωάννης
Κλήγ, φυμένετο δὲ ἡ ἐπέμβασις τῆς κυβερνή-
σεως τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς,
ἥτις τῷ ὅντι καὶ πολεμικὸν πλοῖον ἐπεμψεν εἰς
Πειραιά καὶ ίδιατερον ἀπεσταλμένον, τὸν ἐν
Κωνσταντινουπόλει πρεσβευτὴν αὐτῆς Μάρκο, πρὸς
κανονισμὸν τῆς διεθνοῦς αὐτῆς διαφορᾶς. Τότε
ἀγενίνετο ἔτερον Κήτημα, τὸ περὶ καταδικασίας

τῆς Θεοσεβείας, τοιτέστι τῆς αἰρέσεως τοῦ Θ. Καΐρη, καταδικασθέντος βραδύτερον μετὰ τῶν σὺν αὐτῷ ὑπὸ τοῦ Πληθυμελειοδίκειου Σύρου. Τότε διεδίδοντο τὰ περὶ συνωμοσιῶν θρυλλήματα, περὶ ὧν συνεπείκι ἐπερωτήσεων, ἔγενετο ίκανὸς λόγος ἐν τε τῇ βουλῇ καὶ τῇ Γερουσίᾳ.

Τὸ ἀληθὲς εἶναι δέ τι οὐχὶ πολὺ συνετῶς καὶ περιεσκεμμένως οὐδὲ μετὰ μεγάλης κυριολεξίας ἀπεδόθη ὁ προσδιορισμὸς τῆς συνωμοσίας εἰς τὰ τότε γενόμενα, ἀτινα μᾶλλον ὡς φαντασιοπλη-
ξιαὶ θερμοκεψάλων ἢ ὡς λελογισμένα ἀνατρε-
πτικά σχέδια ήδηναντο νὰ θεωρήθωσιν. Περιέρ-
γως δὲ αἱ λεγόμεναι αὐτοὶ συνωμοσίαι εἴχον σκο-
πὸν οὐ μόνον διάφορον ἀλλὰ καὶ ἐντελῶς ἀντί-
θετον. Ἡ μία, ἡ σκοπεῦσσα τὴν κατάλυσιν τοῦ

λεύς τῆς Ἑλλάδος "Οθων Λουδοβίκος!" Τὸ
σχέδιον τοῦτο ἀγεκόνιωσεν δὲ νεαρὸς Εὐελπίς δι'
ἀνανύφρου ἐπιστολῆς του πρὸς τὸν "Οθωνα" ἀλλ'
ἀναρρίσεως συνεπέει τούτου γενομένης, ἀνεκα-
λύφθη καὶ ἐπιμωρήθη διὰ τὴν ἐπικινδυνὸν φιλο-
βασιλικὴν του ζέσιν. Τοιουτοτρόπως ἡ μυθιστο-
ρικὴ συναρμοστικὴ ἔμενεν ἐν κατιστάσει ἀπλοῦ
σχεδίου καὶ τὸ ἔργον τοῦ Καλέργη καὶ τοῦ
Λόντου καὶ τοῦ Μεταξᾶ δὲν ὑπέστη τὴν μελε-
τωμένην πανηγυρικὴν κατάργησιν.

Ταυτόν ήταν το πάντα γράμμα της αποκλήθεισας Καλογηρικής συναρμοστικής δένης ήτοι βεβαίως τοικύτη ύπό την κυριανή της λέξεως έννοισιν, ήτοι όμως άναμφριστώς πολλῷ ποδοχρωτέρα της πρώτης καὶ ήδην πάντα ν' ἀποδῆρη σοβχρωτότη σὺν εἰγένη έντελέστερον ὄργανισμὸν καὶ δεξιωτέρων διεύθυνσιν. Οὐαριπολήματα καὶ σάριστα σχέδια φυτασιοκόπων ένέπνευν καὶ ταύτην, πλὴν τὰ σχέδια δὲν ήσαν ἀποκυήματα τῆς φρενοπλεξίας ένδεις ή εὐχρίθμων ἀτόμων, ἀλλ' ἀπογήσεις πόλιν, οὓς συνεμπειέστο μεγάλη τοῦ ἔνθους μερὶς. Ήγήτορες καὶ ἀπόστολοι τῶν ίδεων τούτων εἰς τὸ φανέρὸν ήσαν οἱ Φιλορθόδοξοι, ὧν γινώσκομεν τὰ φρουρήματα καὶ τὰς περὶ διαιρρυθμίσεως τῆς Ἐκκλησίας κυρίως καὶ τῆς πολιτείας ἐν μέρει δοκιμίας, διερμηνευομένας δι' ἀξέσπου γλώσσης ὑπὸ τοῦ κήρυκος αὐτῶν Χριστοφόρου. Ήλην ὅμως τῶν δοξαστῶν τούτων οἱ Φιλορθόδοξοι εἶχον καὶ τὰς ίδιαιτέρας των πολιτικὰς ίδιας καὶ συμπαθεῖς, ἀσπονδὸν τρίφοντες κατὰ τῆς Ἀγγλίας μῆσος, διυσμενέστατα δὲ διακείμενοι πρὸς τὸν ἀλλοθρησκὸν βασιλέα τῆς Ἑλλάδος, καὶ οὐ δὲν ἔταιροι ἐνταξέουντες εἴτε δι' ὑπανιγμῶν ἐν τῇ συνθηματικῇ των γλώσσῃ εἴτε δι' ἀπροκαλύπτου τολμηράς φρασεολογίας παντοίας μορφᾶς καὶ κατηγορίας. Τὴν κατὰ τοῦ βασιλέως Ὅθινος δισυμένεικν ὑπέθαλπε καὶ ἔζηπτε παντοιοτρόπως ἐν τῶν τριῶν μεγάλων κομμάτων, ἐξ ὧν ἦγετο καὶ ἐφέρετο τότε ἡ Ἑλλὰς, τὸ Ρωσικὸν ή ἄλλως τὸ τῶν Ναπαϊών λεγόμενον, ἔχοιστα διακείμενον κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην πρὸς τὴν βασιλεύουσαν ἐν Ἑλλάδι δυναστείαν, πολυπληθέστατον δὲ καθὸ περιλαμβάνον πάντα τ' ἀπλοίκα καὶ εὐπιστα ἐν τῇ πολιτικῇ στοιχεῖα, τὸν ιλήρον σύστωρον καὶ τὰς κατωτέρας λαϊκὰς τάξεις, συμπαθούσις πρὸς τὴν διαδέξον μεγάλην Δύναμιν. Οτι δὲ οἱ Φιλορθόδοξοι καὶ οἱ Ναπαϊοί εἶχον τὸ αὐτὸν πολιτικὸν φρόνημα καὶ δι' μάλιστα ἡ ἔταιρια τῶν πρώτων ἦτο οἷονει παραφυάς τοῦ βασικοῦ κόρματος οὐδεμία ὑπέρχει ἀμφιβολία, ἐπαρκῆς δ' ἔγενετο μνεῖσι καὶ ἔγγησις τῶν ἀμοιβαίων αὐτῶν σχέσεων εἰς προγενέστερον κεράλαιον τῆς παρούσης διατριβῆς. Άλλως τε αὐτὸς δὲ Παπουλάκης θρασυθείς ἐκ τῆς ἐν Λακωνίᾳ ἔνθουσιώδους ὑποδοχῆς διὰ τῶν κομπορρημάδων αὐτοῦ ἐπαγγελιῶν περὶ

ἐκ Ψωσίας συνδρομήν, ὥστε καὶ μετὰ τὴν σύλληψιν τοῦ Παπουλάκη ἀνέμενον νὰ ἴδωσι καταπλέοντα αἴφνις τὰ ῥωσικὰ πλοῖα καὶ ἀπελευθεροῦντα τὸν δεσμώτην. Ἐν Τριπόλει δὲ ἐπὶ τοῦ ἐν τῇ πλατείᾳ πλατάνου εὑρέθη ἀνηρ-τημένη τὴν πρωῖαν τῆς 1 Ἰουνίου σημαία ἐκ λευκοῦ πικέου μήκους ἑνὸς μέτρου, φέρουσα διάφορα γραφώμη σημεῖα καὶ ἐπιγραφές, ἵν διὰ τὸ περίεργον παραβέτω ἐνταῦθα πανομοιότυπον.

Τριπολίς	+ Ιησοῦς Χριστὸς νικᾷ
+	τίς νικᾷ;
ξυπνήσαται	"Αχ! Ν "Αχ Δ
N —	+
+ ἄχ! K	Ζήτω ἡ Ὀρθοδοξία
( ) +	+
+ ἄχ!	Ζήτω ο δρόθυρος μαστιλεύεις
ΑΓ	τῆς Ρωσίας
άρετάς	1852
Π » »	Θάνατος
Ἐπὶ τῆς ἑτέρως δὲ ὥφεως	
Π:	στένεται
+ Χρι	στιαγοί
+ τὸν Χριστὸν	
ἢ ναι	ἢ ὅχι
ἢ N	ἢ Δ
	Θάνατος.

Καὶ τί μὲν ἐσῆμαινον τὰ αἰνιγματώδη ταῦτα
σημεῖα ὄμοιογῶ ὅτι ἀγνοῶ, οὐδὲ τὴν λύσιν αὐ-
τῶν θεωρῶ ἀξέιαν καὶ ἐρεύνης ἀλλ' ἡ
ζητωκραυγὴ ἔκεινη ὑπὲρ τοῦ ὄμοιοθήσου βασι-
λέως τῆς Ρωσίας δηλοῦ εὑχρινῶς ὅποιον ἦτο
τὸ πολιτικὸν φρόνημα τῶν ἐν Τριπόλει ἀνυψω-
σάντων τὴν ἀλλόκοτον σημαίαν, οἵτινες ὡς ἀπε-
δείχθη ἥσταν ἐκ τῶν ἐνθερμοτάτων φιλορθοδό-
ξων, ἐν οἷς καὶ ὁ ἀναπληρῶν τὸν δήμαρχον πρῶ-
τος ὄημαρχικὸς πάρεδρος, καὶ πῶς συνέδεον
οὗτοι τὰ διενεργούμενα περὶ τῶν ἡγετῶν αὐτῶν
καὶ τοῦ Παπούλακη μὲν τὴν Ρωσίαν καὶ μὲ
τὸν ἡγεμόνα της. Κατὰ τῆς τοιςάντης κοινῆς
πεποιθήσεως περὶ τῆς ἀμέσου ἀναρρίζεως τῆς
ρωσικῆς πολιτικῆς εἰς τὰ ἐν Πελοποννήσῳ
διαδραματιζόμενα, ὅτε τὰ πρᾶγματα ἡργισαν
νὰ λαμβάνωσι σκανδαλιώδη χαρακτήρα καὶ ἡ
ἐν Λακωνίᾳ τοραχὴ νὰ θεωρήται παρὰ τῆς
ἔξουσίας ὡς στάσις κατὰ τῶν καθεστώτων,
ἡναγκάσθη νὰ ἀπεπεξέλθῃ αὐτὴ ἡ ἐν Ἀθή-
ναις Ρωσικὴ πρεσβεία δι' ἐγγράφου αὐτῆς
σπανίου εἰς τὰ χρονικὰ τῆς διπλωματίας καὶ
ν' ἀποκηρύξῃ τὰς διαδεδομένας φήμας. Τὸ
ἀξιοσημείωτον τοῦτο ἔγγραφον εἶναι ἐγκύρως
τῆς πρεσβείας πρὸς τὰς ἐν Ἐλλάδι ρωσικὰς
προξενικὰς ἀρχὰς, ἀπειθυνομένη κυρίως πρὸς

τὸν ἐν Σύρῳ πρόξενον, φέρει ἡμερομηνίαν 26
Μαΐου καὶ ἔχει ὡς ἑξῆς :

«Ἐλαθον τὸ ἔγγραφον ὑμῶν δί» οὐ μοι ἀναγγέλετε ὅποιας ρήμας ἀπαισιόνος μνηθρωποι κακούουλοι, ἔχθροι τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ὑπάρξεως τῆς πατρίδος των διαθέμυσλαῦσι πρόφεσιν λαμβάνοντες τὰς ἐσχάτως εἰς τὰς μετημβρινότες ἐπαρχίας τῆς Ἐλλάδος ἐπικυρωτούσας ταραχῆς.

«Τὰς πονηρὰς ταύτας φήμας δὲν καταδέχο-

μαι να πολεμήσω, διειτί ήθελον ταπεινώστε
έμαυτὸν ἐὰν τοιοῦτο τι ἐπεχείρουν. Οἱ φίλοι
τῆς τάξεως, οἱ ἀληθῶς ἀγαπῶντες τὸν βασιλέα
καὶ τὴν πατρίδα των, οἱ μόνοι χάιροντες τοῦ
Αὐτοκράτορος τὴν εἴνοισαν δὲν ἔχουσιν ἀνάγκην
τῆς ἀποδοκιμασίας μου διὰ να στιγματίσωτι
τοὺς αὐτοκατακρίτους αἰσχυρούς τυχοφάνταξι.

«Γνωρίζουσιν οἱ χρηστοὶ ὅτι ναι μὲν ἡ Πωστία νομίζει ὡς ἀκρογωνιαῖον λίθον τῆς Ἑλλάδος τὴν ὁρμόδοκον θρησκείαν, οὐχ ἡττον ὅμως δὲ Λύτορικράτωρ, ὁ σεβαστὸς ἡρῷον κύριος θέλει καταπολεμήσει πᾶσαν κατά τῆς μοναρχίας ἐν ὄντοςτι τῆς θρησκείας ἢ ἐν ὅποι φρεδήποτε ὅλῳ προσχήματι αὐθίδη διπόπειραν, διέντι διόξατε ὅτι δὲ χείρα βέβηλον κατά τοῦ θρόνου τοῦ βασιλέως Ὅθωνος ἐπιβάλλων ἀνατρέπει ἀπὸ βάρων τὴν Ἑλληνικὴν κοινωνίαν, πιότε ἐπὶ τοῦ βασιλέως αὐτοῦ θεμελιούται τὸ πᾶν.

«Αὐτή είναι δχι μόνον ἐν λόγοις ἀπλοῖς ἀλλὰ
ἐν ἔργοις ἡ πολιτεία τῆς ἐν Ἑλλάδι βωτικῆς
πρεσβείας. Δι' ἔργων δὲ ἐζητήσαμεν πάντοτε
νὰ ἐμπνεύσωμεν εἰς τοὺς Ἑλληνας τὰς σωτη-
ρίους ταῦτας ίδεας. Καὶ σεῖς ἀπὸ τὸ μέρος σας
πράξατε τὸ αὐτὸν χρείας τυχούσας, συμβουλεύ-
οντες σπουδαίους τοὺς κύκλῳ υἱῶν.

Ἐν τούτοις ὑπὸ τοιούτων ἴδεων κατεχόμενοι καὶ ὑπὸ τοιούτων προσδοκιῶν διαβουκολοῦμενοι οἱ ἔταῖροι τῆς Φιλορθοδοξίας ἀνεκινοῦντο καὶ ὅτε τὰ πράγματα ἐν Λακωνίᾳ ἐδεινῶντοσαν καὶ οἱ αὐτόθι ταραχαὶ προσέλαθον ἐπίφοβον γκρα-
κτήρα, ἔγκαρδιαθέντες ἥρχισαν νὰ συρρέωσιν
ἀθροί εἰς τὴν πρωτείουσαν. Ἐπειδὴ δὲ οἱ πλεi-
στοι τῶν ἔταῖρων ἤσαν κληρικοί, ἡ πλησμονή¹
τόσων ράσων εἰς τὰς ὄδους τῆς μὴ πολιανθρώπου
τότε πόλεως ἐξέπληττε τοὺς κατοίκους.
«Ἡ πόλις μας δροιαζεῖ, ἔγραψεν ἡ Ἀθηνᾶ, μὲ
τὴν Μαδρίτην ἢ μὲ τὴν Ρώμην ἐνεκο τῆς συρ-
ροῆς πολυκρίθμων κληρικῶν.» Ἡ κυβέρνησις ἤτις
εἶχεν ἥδη ὑπονοίας περὶ τῶν τεκταινομένων καὶ
εἶχεν ἥδη ἐπιληφθῆ τῆς καταδικέως ἐδέησε
νὰ λάβῃ μέτρα καὶ περὶ τῆς ἐπιδρομῆς ταύτης

τῶν φιλοφόρων καὶ τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν δὲ¹ ἔγχυκλίους αὐτοῦ αὐστηρῶς ἀπηγρέυεν εἰς τὰς ἀργάς νῦν ἐφοδιάζωσι μὲν ιαθατήριον πάντα κληρικὸν θέλοντα νὰ μετακῆῃ ἀπὸ τόπου εἰς τόπον ἐν τῷ ἑστερικῷ καὶ μὴ ἔχοντα πρὸς τοῦτο τὴν ἀδειὰν τῆς οἰκείας ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς. Ταυτογράφως, ως νὰ ἐφημορδέτο ἡ προφτειαὶ ἔκεινη τοῦ Εὐαγγελίου ἡ προαγγέλλουσα τὴν ἐμφάνισιν πολλῶν ψευδοπροφητῶν πρὸ τῆς συντελείας τοῦ αἰώνος, πλείστοι κληρικοὶ ἀνεφάνησαν εἰς διαφόρους ἐπαρχίας τῆς Ἐλλάδος, μὲ δημεγερτικὰς προθέσεις καὶ μὲ προφητικὰς καὶ θαυματουργούς ἀξιώσεις ἀναφανθέν ἀναρολογοῦντες τὰ δόγματα τοῦ Χριστοφόρου καὶ ώς διωγμὸν τῆς Ὀρθοδοξίας παριστάνοντες τὴν καταδίωξιν αὐτοῦ. Ἐπεροὶ δὲ μοναχοὶ πλάνητες, ών τινες κατῆλθον εἰς Λγίου Ὁρας περιήρχοντο εἰς διάφορα τοῦ βασιλείου μέρη πωλοῦντες μικροὺς σταυροὺς ἐγγλύφους ἐκ τῶν κατασκευαζομένων ἐν Ἀθωνὶ καὶ ἀλλοχοῦ, ἐξάποτοντες δὲ κυριώς τὸν ἔρεθισμὸν τοῦ θρησκομανοῦς ὅχλου διὰ ποικίλων διαδόσεων. Ἡ κυβέρνησις ἀληθῶς εὐρέθη εἰς περίπλοκον θέσιν δὲ ἡναγκάσθη νὰ προβῇ εἰς τὴν καταδίωξιν τῶν ταραχῶν αὐτῶν ραπτοφόρων, διότι πρὶν ἡ συλλαβὴ τὸν ἔνα, ἀνεφαίνετο αἴφνης ἔπερος, τὸ δὲ ὄργανα τῆς ἔξουσίας καὶ ἡ δικαστικὴ ἀρχὴ εἰς ἐκτάκτους τὴν ἀρχηγίου μοναχοῦ τίνος Παντολέοντος η Παντελέημονος Φιλιπποπολίτου, ὃστις ἡς νεωτερεστής εἶχε καταδιωχθῆ ἐν Κωνσταντινουπόλει ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου καὶ διατρίψες ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τινα χρόνον εἶχε μετακῆῃ εἰς Ἐρέτριαν ἀπὸ τοῦ Ὁκτωβρίου τοῦ 1851. Ὁ σεβασμιος Παντολέων, νεωτερίων κατὰ τούτο ὅτι εἰσῆγε τὴν τρυφλὴν εὐζωίαν τῶν παραγγελμάτων τοῦ Κορανίου εἰς τὸν αὐστηρὸν μοναχικὸν βίον συνέζη αὐτὸς μόνος μετὰ τεσσάρων καλογραιῶν εἰς ἐν οἰκημα, φροντίσας ὅμως νὰ περισυνάξῃ ἑτέρους ἐξ μοναχούς οἵτινες κατώκουν χωριστὰ εἰς ἑτερὸν οἰκημα, καὶ οὓς τὸ ἀναγγέλλον τὰ τοιαῦτα πρὸς τὴν κυβέρνησιν ἔγγραφον τοῦ ἐπάρχου χαρακτηρίζει ἡκιστικά ἀριστοφόρων ὡς «ζῶα». Τὰ μέλη τῆς κοινότητος ἀπέξιν κατασκευάζοντα καὶ πωλοῦντα ἔβλιψαν κοχλιάρια. Ἡσαν ὅμως σφόδρα εὐσεβεῖς, νηστεύοντες αὐστηρῶς καὶ μεταλλαγμένούτες τῶν ἀχρόντων μυστηρίων κατὰ πᾶσαν Κυριακήν, δίδοντος τὸ παράδειγμα τοῦ ἀγιωτάτου αὐτῶν ἡγουμένου κυρίου Παντολέοντος, πρὸς ὃν ἐφαίνοντο λίσην ἀφωσιώμενοι. Τὸ ἀλλόκοτον αὐτὸν κοινόδιον εὐλόγια εἶλκυσε τὴν προσοχὴν τῶν ἀρχῶν, ἡ δὲ Κυβέρνησις μαθοῦσα τὰ γενόμενα διέταξε νὰ μετενεγγύωσιν εἰς Σύρον οἱ δῖσιοι πατέρες τῆς Ἐρετρίας καὶ ν' ἀποπεμφθῶσι τοῦ Κράτους.

όπειβλήθησαν κόπους ἔνεκα τῶν ἀλλεπαλλήλων συλλήψεων καὶ ἀνακρίπεων τῶν καλογήρων. Νέον καλογηρικὸν ὄνομα ἀνεφάνετο ἐκάστοτε εἰς τὸν στασιαστικὸν εκείνον κυκεῶνα, καὶ ὅτε μὲν ἦτο δὲ ἡ Γυνάτιος εἰς Γορτυνίαν, ὅτε δὲ ἡ Παρθένιος εἰς Καλάβριτα καὶ ἄλλοτε ἢ νομιζόμενος Ἡσαΐας εἰς Μεγαλόπολιν. Καὶ μοναχαὶ ἐπίσης διεκλειδυμένων μονῶν ἔξι ἄλλων ἐπεκριῶν τοῦ Κράτους συνελήφθησαν ἐν Ἀττικῇ. Ἐκ τῶν ἀναφανέντων αὐτῶν ἀγυρτῶν περιεργος ἦτο καὶ εἰς διαδραματίσας τὸ μέρος του εἰς τὴν ἐπαρχίαν Θηβῶν καὶ φέρων ἐπίθεται Ισάριθμα πρὸς τὰ ὄντατα Ισπανοῦ μεγιστᾶνος, διάτι ἐκαλεῖτο Γρηγόριος Καθεζός ἡ Σπατογιάννης ἡ Κοριεζής. Οὗτος διετείνετο δὲ ἡτο δὲ ἡ Χριστόφορος ὑπὸ ἄλλην μορφὴν—πρωτοφανές τοῦτο εἰδος μετερμυχώσεως—καὶ ἐκήρυσσεν ἐπομένως τὰ αὐτὰ δόγματα, αὐστηρῷς ἴδιως ἀπαγορεύων τὸ ιμνύειν. Διὰ νὰ πεισῃ δὲ τὸ πλῆθος περὶ τῆς θεοπέμπτου ἀποστολῆς του, ἐπεχείρησεν ἡ ἀναστῆση νεκρὸν πρὸ διεκαπέντε ὅλων ἐτῶν τεθνεῶτα, θελήσας οὕτως δὲ διασεβής νὰ ὑπερτερήσῃ καὶ αὐτὸν τὸν Σωτῆρα, διστις τὸν Λάζαρον τεταρταῖον μόλις ὁνέστησεν ἐκ νεκρῶν. Διστυχῶς διὰ τὴν ἀγιότητά του τὸ πετραμα διεκάπη, ἐπειδὴ καταδιωχθεὶς ὑπὸ τῆς χωροφυλακῆς ἐδραπέτευσεν. Περιεργος ἐπίσης ἦτο δὲ βίος καὶ ὡς πολιτεσμένης μικρᾶς μοναχικῆς κοινότητος ἐγκατασταθείσης κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἐν Επρετρίᾳ ὑπὸ

η τουλάχιστον θτι ἐρυθραίηθησαν ἀνευ τῶν ἀποχρωσῶν ἐνδείκεων, διότι η ἔξουσιος ἐκ πρακτικῆς καὶ ἐν τῷ ὑπερβολῇ τοῦ ζῆλου τῆς διέθλεπεν ἔχθρὸν καὶ συνωμότην εἰς πάντα φασόφρον οἱ πλεῖστοι ὅμως συλλαμβανόμενοι ἀνωμολόγουν παρηρησία τὰς ἀρχὰς τῶν. Γρηγόριος τις Ἰωαννίδης ἐξ Ὀρχομενοῦ συνελήφθη ἐν τῷ δήμῳ Τρικολλώνων, καθά δὲ ἀναφέρεται ὁ νομάρχης Ἀριστίας, λόγου γενομένου θτι δὲ Χριστόφορος ἔφερε στεκυόν πέρι τοῦ δποίου θτο γεγραμμένον τό: «Σῶσον Κύριε τὸν λαὸν σου καὶ εὐλόγησον τὴς κληρονομίαν σου, νίκας τοῖς εὐπεῖσι κατὰ βαρβάρων διωρύμενος» ἡράτηθη: ποῖοι εἶναι οἱ βαρβάροι, ἀφοῦ ἐδῶ ὅλοι εἶναι Χριστιανοί; καί τοῦ δὲ τοιμηρῶς ἀπήντησον: «Ο θαυμάτειος, διότι εἶναι ἀβάπτιστος! Οι δὲ ἐν Πάτραις δρόφρονες τῶν συλληφθέντων ἥρχισαν ἡδη νὰ θεωρῶσι τοὺς καταδικομένους ὡς μάρτυρας, ὑφισταμένους προθύμως τὰς κακωσίες πρὸς σωτηρίαν τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐμμένοντες εἰς τὰς δοξασίας των ἐσκόπουν νὰ συνεχίσωσι τὸ ἔργον ἐκείνων, πεποιθότες εἰς τὸν προτεχνή αὐτῶν θρημόν, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῶν κατωτέρω περικοπῶν ἐπιστολῆς κατασχεθεῖσῆς ἐνὸς ἐξ αὐτῶν καὶ ἀπειθυμορένης πρὸς τὸν ιερομόνασκον Ἡσαΐαν διατελέσαντα ἀλλοτε διευθυντὴν τοῦ ἐν Πάτραις μετοχίου τῆς μονῆς τοῦ Ὁσίου Λουκᾶ: «Ἐνταῦθα, σεβαστέ μου, ἔγραψεν ὁ ἀνώνυμος φιλοθόδοξος, οἱ Πάτρεις ή τούλαχιστον μέρος αὐτῶν θέλοντες νὰ καταργήσωσι τὴν λαμπράν μας θρησκείαν ἥρχισαν συλλαμβάνοντες τοὺς σεβαστίους διδασκάλους Φλαμίκτου, Χριστόφορον, Ἰγνάτιον καὶ Παρθένιον Σπηλαιώτας καὶ πλ. ὡς ἐναντίους εἰς τοὺς διδασκάλους καὶ ἀλλα τοικιτακιτακάρ φύεται. Ἄλλ' ή ὄργη τοῦ Θεοῦ θέλει ἐπιπέσει εἰς τὰς κεφαλὰς τῶν κακούργων τούτων καὶ θέλει θειαμβεύσει τὸ δίκαιον ὑπὲρ τῶν ἀγαθῶν τούτων ἀνθρώπων ἡ Ἐπελέντε δὲ ἡ ἐπιστολὴ μὲ τὰς ἔχεις συνθηματικά: «Δέξα τῷ Θεῷ, διποτος εἶναι ἀφθονος ἀλλὰ καὶ ἀφθονος ἀν δὲν εἶναι, δὲν ἔχομεν τὴν ἀδειαν νὰ σηκωσωμεν χρήματα καὶ ν' ἀγοράσωμεν τοιούτον; Μὲ ἐννόησες. Η ἀδηπελος ἔχει καλῶς».

Ἐννοεῖται ὅτι ταῦτα σχόνως μετὰ τῶν Φιλοθόδοξων καὶ τῶν ταραχιῶν κληρικῶν ἡ κυβέρνησις ἀπέβλεψεν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς καὶ εἰς τὴν σύλληψην τοῦ Παπουλάκη καὶ τὴν κατατολὴν τῶν ἐν Μάνη ταραχῶν. Η ἀποστολὴ σοβάρχες ἀναλόγως στρατιωτικῆς δυνάμεως εἰς τὸ μέρος ἐκείνο, καθά πρὸ κατροῦ συνεδούλευσαν εἰς αὐτοὺς ἐγχώριους ἀρχαῖς καὶ δὲ πρὸ μικροῦ ἀπίτηδες διορισθεῖσι προσωρινῆς νομάρχης Λακωνίας Δούκας ἀπεφασίσθη. Η ἀρχηγία ἀνετέθη εἰς τὸν ὑποστράτηγον Γενναίον Κολοκοτρώνην, ἐξουσιοδοτηθέντα ὅπως ἐν ἀνάγκῃ στρατολογήσῃ καὶ ἀτάκτους πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς δημοσίου δυνά-

μεως. Η ἑκλογὴ αὕτη, ὡς ἀπέδειξαν τὰ πράγματα, ὑπῆρχεν ἐπιτυχής, διότι δὲ Γενναίος ἡτο φύσει νουνεγχής, συνετός καὶ μετριοπαθής ὡς πρώτιστας ἡρμοζεν εἰς παρομοίους ἀκροσφαλῆ περίστασιν, παρεκτὸς δὲ τῆς ιδίας στρατιωτικῆς φήμης ἔφερεν δημοκρατικά μέγιστα σεβαστὸν καθ' ἀπαστον τῆς Πελοπόννησον. Η πρώτη στρατιωτικὴ ἀποστολὴ ἐγένετο περὶ τὰ μέσα τοῦ μηνὸς Μαΐου, ἀπετελέστο δὲ ἐκ τοῦ βου λόγου τοῦ κέντρου τοῦ ἐν Ναυπλίῳ ἐδρεύοντος Ιου πεζικοῦ τάχυματος τῆς γραμμῆς, ἐκ τοῦ Ζου τάχυματος τῆς δραφυλακῆς ὑπὸ τὸν Ζάχον Μήλιον, ἐκ μιᾶς ὀρεινῆς πυροβολαρχίας συγκειμένης ἐξ ὅκτὼ τηλεοβόλων καὶ ἐξ ἀποσπάσματος χωροφυλακῆς. Ἐντὸς τοῦ μηνὸς Μαΐου ἀπεσταλησαν δίς καὶ ἀλλοι ἐπικουρίαι, διποτε έν συνολῷ ἡ ὑπὸ τὸν Γενναίον τακτικὴ στρατιωτικὴ δύναμις συνεπούθη εἰς 2,000 ἀνδρας. Τὸ πρώτον ἀνωτέρω μηνημονευόμενον σῶμα μετέφερεν εἰς Λακωνίαν ἡ Ἀμαλία, κορέεττα 22 τηλεοβόλων καὶ ἡ γολέττα Ναυπλία, ἡ πρώην Σκύλλα καλουμένη. Ή μικρὰ τῆς πρωτευόσης κοινωνία Ἐδρυθήσθη ἐκ τοῦ ἐκτάκτου τούτου γεγονότος, κατὰ δὲ τὰς παραμονὰς τῆς ἀναχωρήσεως ἥκουντο ἀδύμενον ἀνὰ τὰς ὑδούς τὸ ἔχεις φύρω, ὅπερ καλὸν ἔμιναν ν' ἀποθησυκρίσαι εἰς τὰ παρόντα γρυνιά καὶ ὅπερ ἐφύλαξεν εἰς ἥχον ἀνάλογον περίπου ἐνίαν ἐκ τῶν φίδημένων κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς Μανιάτικης ποταμολίτευσεως:

Ναυπλίου μου, Ναυπλία,
Ναυπλία ποτητή,
Δι σάλπιγγες φινάζουν:
Στή Μάνη οι στρατοί!

Ἄγρυπτη Παπουλάκη,
Άλισσα καὶ πιασθῆς
Στὸν τρίγυρο τῆς Μαζεύλιδης,
Βίθυνος ὢν κρεμασθῆς.

Η ἐν τῷ δευτέρῳ στροφῇ ἀναφερημένη, Μιαθίδην ἡτο γολέστα πολεμικὴ περιπολούσα εἰς τὰς Λακωνικὰς παράλια, ὄνομασθεῖσα δὲ σύτῳ πρὸς τιμὴν τῆς ἀδελφῆς τοῦ Ὅλιωνος, μεγάλης δούκισσῆς τῆς Ἐσσογείης.

Οι κατὰ τὴν Λακωνίαν πρόκριτοι, δποι ἐνοεῖται ἡσαν ἀφωνιμένοι εἰς τὸν θρόνον, παρηγγέλθησαν νὰ στρατολογήσωσιν ἐν ἀνάγκῃ διατῆρας διαπάντας τῆς Κυθερώνησεως καὶ νὰ συνδράμωσι τὸν Γενναίον Ἀρχηγόν. Ταῦτο σχόνως ἡ Κυθερώνης ἐνδιαφερομένη νὰ διατελῇ ἐνήμερος περὶ τῶν συμβούλων κατήστισεν ἰδιαίτερην ταχυδρομικὴν ὑπηρεσίαν, ὕστενά πληροφορήται καθ' ἐκάστην λεπτομερῶς περὶ τῶν ἐν Λακωνίᾳ διατρεχόντων.

(Επειτα συνέχεια). ΧΑΡΑΛΑΜΠΗΣ ΑΝΝΙΝΟΣ.
~~~~~ΦΦΦ~~~~~

ΧΑΡΑΛΑΔΟΣ

Ο ΗΓΕΜΩΝ ΤΩΝ ΒΑΡΙΑΓΩΝ
ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΝ ΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ίδε προηγούμενον φύλλον).

Τρεῖς μετὰ τοῦτο ἡμέρας αἱ δύο στρατιαι συνηγονώντο εἰς Οστροβόν. Ο Στέφανος, γαυριῶν ἐπὶ τῷ πλάνω τῶν λεγεώνων, μόλις ἐπιφάνησαν οἱ ἔχθροι, ἐπετέθη ἀτάκτως, μετὰ τοσαύτης δὲ τέχνης ἐπωφελήθη τοῦ σφύλακας ὁ Μανιάτης, ἡρωικῶς ὡς πάντοτε πρωταγωνιτῶν, ὅπερ ταχίστας καὶ πλήρης μεταστότης ξαπλώσατο τὸν πρόσωπον τοῦ θρημάτου, ἐνθαῦτα τοῦ πολύτιμου θρημάτου τοῦ Βουλγαροκτόνου, καὶ καταστολίπων τὸ Βυζάντιον μετὰ τὴν ἐπίστροφήν του Κωνσταντίνου Η. ἐπεδιούσαν ἐκλιπόν, ἐχει σύτος ἀπὸ ἐτῶν τὸν Ἰλλυρικῶν ὄρεων μετὰ νεαρᾶς συζύγου καὶ διο τείχων. Μεθών δὲ μετ' ὅλην παρὰ τοῦ Χαράλαδου, εἰς ὃν πλήρη ἐνέπνευσεν ἐμπιστούνην, ὅτι ἐξένικε τὸν πολύτιμον Ηγεμόνα τῶν Βαριάγων, τοσαύτην ἐξεδήλωσεν ἐπὶ τούτῳ γιαράν, ὅπερ ἐνέπειρε πάντας αὐτὸν, ἀλλά, φεῦ, ἀκόντιον, ὑπὸ χειρὸς ἀγνώστου καταρράγεν, ἐκείτοις βαθέως; εἰς τὸ στῆθος αὐτοῦ ἐμπεπηγμένον. Βάναν ἐστερεῖτο ἀγαθῶν στρατηγῶν, προχειρούς είχεν ἡ Κωνίη τοὺς δολοφόνους. (Ι) Μανιάτης ἀνέπνευε ἐτι, ἀλλ' ἡ πληγὴ ἦν καιρία, μετ' ὅλην διήνοιξε τοὺς ὄφελμούς, καὶ ἀναγνωρίσας τοὺς περὶ αὐτόν, ἐτράπεισε τὰς λέξεις — «Ἀκολουθεῖτε τὸν Χαράλαδον» —, μετ' ὃν κατέπεσε νεκρός.

Τοσαύτη δὲ ὑπῆρχεν ἡ ἐκ τοῦ ἀπατείσου τούτου γεγονότος καταπληξίες, διποτε προχειρούς στρατὸς ἐπρόσπατον αἴρυντος εἰς ἀτάκτον προγήν, οὐδὲ τὸ σῶμα μισεώσας; τοῦ περικλεοῦς ἀρχηγοῦ, διπερ ὄφελοντες παρέλασθεν οἱ πολέμιοι διεδραματίσθησαν δὲ τότε προσδέξοις ὄντως σκηνής, καθ' ὃν οἱ ἀρτίως περιδεῖσι καὶ ἐριφασπίδες, ἐπέστρεφον ἡδη γαυρωῶντες, καὶ ἀθρόοι παρεδίδοντο. οὐδὲ ἐπιχειρούντες ἀντίστασιν εἰς τοὺς πρόστιτους τοῦ πρόστιτου οἰκητούς.

Ούτω παρέρχοντο αἱ ἡμέραι, καὶ ἡ ἡρας ἡμῶν ἐπλινάτο εἰς τὰ πέριξ ὄρη, μίαν καὶ μόνην ἀνακινητῶν ίδεαν, τὴν τῆς ἀναβληθείσης ἐκδικήσεως. Πράγματι δὲ μετ' ὅλην ἐφάνη ἀνατέλλουσα νέα πρὸς τοῦτο εὐκαιρία. (ΙΙ) Ο Θεόρηλος Ερωτικός, κατατροπωθεὶς πρὸ τριετίας ἐν Σερβίᾳ ὑπὸ τοῦ Στεφάνου Βοϊσθλαίου, διετέλει εκτότε Στρατηγὸς τῆς Κύπρου ἐπωφελούμενος δὲ τῆς γενικῆς ἀνωμαλίας, ἐστασίαστιν αἴρυντος ἐπὶ τῇ προφάσει εκτόκτων τινῶν φόρων.

Αμα τούτο μαθών οἱ Χαράλαδος ἐπεχειρησει μυστικὴν πρὸς αὐτὸν συνενόησιν, ἀλλ' ὅσον, ἐκπεμφθέντος εἰς Κύπρον Κωνσταντίνου τοῦ Χαράλαδου, Ικανοῦ, ἀριστεύσαντος; ηδη παρέστησεν ἀπό την Αράβων τῆς Ἀφρικῆς καὶ Σικελίας, οὐτος εὐέριστος, μέχρις οὐ, πεσόντων τῶν περὶ αὐτὸν πληροφορήταις τοιούτοις, καὶ βλέπων ἀφευκτὸν τὴν ἀπώλειαν, ἐρρίφη

ώς κλύδων ἐν μέσῳ τῶν ἔχθρῶν, καὶ τοσοῦτον φοβερὸν ἐπίνεγκεν αὐτοῖς θρησκευτοῖς, ὃστε διέσπασε τὸν πεληρὸν κρίκον, καὶ μιεσῶθη τρεῖς φέρων πληγάδες.

Ο δὲ Στέφανος, ἐπιστρέψας εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἐτέλεσε θριαμβὸν λαμπρὸν διὰ μέσου τῆς πόλεως, καθ' ὃν ἐφέρετο πρὸ αὐτοῦ ἐπὶ δόρυτος τοῦ Μανιάτη η κεφαλή. Τοιοῦτον τὸ οἰκτρὸν τέλος τοῦ περιφανεστέρου τῶν ἡμερών ἐκείνων Στρατάρχου.

ΚΔ.

Ο Χαράλαδος πλανηθεὶς δὲ ὅλης τῆς νυκτὸς, περὶ τὴν αὐγὴν κατέφυγεν εἰς ἀγροτικὴν τινὰ ἐπκυλιν, ἔνθα προφρόνως ἀπεδέγμητο αὐτὸν ὁ οἰκοδεσπότης Χρηματίσας ὃλοτε Σχολάριος ἐπὶ τοῦ Βουλγαροκτόνου, καὶ καταστοιπῶν τὸ

φρονῶν τὸν θιγδρα, ἐτέλεσεν ἵπποθρόμιον, καθ' ὃ
ἐπόμπευσεν αὐτὸν γυναικεῖς ἡμεριερμένον καὶ
ἀφοῦ ἐδήμευσε πᾶσαν αὐτοῦ τὴν οὐσίαν, ἀπέλυ-
σεν αὐτόν.

Διαμενεῖς ἐπομένως ἐδίεικνυτο εἰς Μοίραι εἰς τὴν ἀνένδοτον τοῦ ἥρως ἡμῶν πρόθεσιν, ὅτε ἀσυγχριτώς δεινότερος ἐνάσκηψεν αἴρυντος ἐκ τοῦ βορρᾶ κλύδων.

Άλι πρὸς τοὺς Ῥώσους τχέσεις τῆς Βυζαντίνης Αὐτοκρατορίας ὑφίσταντο ἀπὸ ἡμιολίου ἥδη αἰῶνος. Κατὰ πρῶτον ἐπεφάνησαν εἰς τὸν Βόσπορον οἱ βάρβαροι ἔτεινοι ἐν ἔτει 865, ἐπὶ τῆς οἰκτρὸς βασιλείας τοῦ Μεγαλήλ Γ^τ, ἡ μᾶλλον τοῦ παντούργου Καίσαρας Βάρδου, ἀδελφοῦ τῆς μητρὸς αὐτοῦ Θεοδώρας καὶ τρία ἐτη ἀπὸ τῆς ἐν Ῥωσίᾳ ιδρυσεως τῆς μοναρχίας, ὑπὸ τὸν Σκανδιναϊκὸν Ἡγεμόνα Ρουρίγον. Ἡλθον δὲ τότε ἐπὶ διασκοσίων πλοιαιρίων, ἀπερ δ χρονογράφος φας λεπτομερῶς τὰ κατὰ τὴν στρατείαν, πορρατίθησιν αὐτὸ τὸ κείμενον τῆς διεθνοῦς πράξεως, ἡτις μαρτυρεῖ ὅτι συνεγεῖς ἦσαν ἔκτοτε οἱ μεταξύ Βιζαντίνων καὶ Ῥώσων σχέσεις ἀναφέρεται δὲ ὅτι τὸ κείμενον τοῦτο ἐγράφη διὰ κινηθάρεως ἐπὶ δύο περγαμηνῶν, ἀνταλλαγεισῶν, ἀφοῦ ὑπεγράφησαν, ἡ μὲν ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος, η δὲ ὑπὸ τῶν Πρέσβεων, προσεπεκυρωθησαν δὲ τὰ συνομολογηθέντα δι' ὄρκων, οὓς ὕμοσαν ἔκαστος κατὰ τὴν ιδίουν πίστιν.

Νικήτας ὄνομάζει τροχιώτηρις, κατά πρώτον ἐπιφρινδόμένης τῆς μετέπειτα κοινῆς ταύτης λέξεως. Τοσαύτη δὲ ἡ ἡ ὑλικὴ καὶ νήσική του Κράτους ἔκλυσις μετὰ τὴν δριστικὴν κατίσχυσιν τῆς εἰκονολατρείας καὶ τὸν μακρὸν πρὸς τοὺς Παιανισταῖς πόλεμον, τὸν ὑπὸ τῆς θρησκορικίας τῶν ἀντιμεταβολιμιστῶν προκληθέντα, διῆτε οἱ εὐάριθμοι ἐκεῖνοι βάρβαροι, οὐ μόνον δεινὴν ἐπεχείρησαν δῆμοιν τῶν τε παραλίων καὶ νήσων, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν ἐποιείρησαν τὴν πρωτεύουσαν.

Ο δὲ Βασιλεὺς, καίτοι διοικῶν πόλειν, ἤτις πρὸ τεσσαράκοντα ρώλις ἐμπαιτῶν, ὑπὸ τὸν πάππον αὐτοῦ Μιχαὴλ Β'., ἀντέστη κατὰ ἔηραν καὶ θάλασσαν εἰς ἔχθρους κραταιούς, ἐπὶ τῆς μεγάλης στάσεως τοῦ Στρατηγοῦ Θωμά, καίτοι κατέχων τὸ φοβερὸν ὅπλον τοῦ σκευαστοῦ πυρὸς, οὐδὲ ἐπιέρθη περὶ ἀμύνης, ἀλλὰς «εὖν τῷ Πατριάρχῃ Φωτίῳ εἰς τὸν ἐν Βλαχέρναις ναὸν τῆς τοῦ Θεοῦ μητρὸς παρεγένοντο, κἀκεῖ τὸ θεῖον ἐξειλασύντο καὶ ἐξημερίζοντο. Εἴτα μεθ' ὑμνησίας τὸ ἄγιον τῆς Θεοτόκου ἔξαγαγόντες ώμοφόριον, τῇ θαλάσσῃ ἄκρως προσέβαψαν καὶ νηυνείας οὐσης, εὐθὺς ἡνέμων ἐπιφοραῖ, καὶ τῆς θαλάσσης ἡρεμούσης, κυμάτων ἐπαναστάσεις ἀλλεπάλληλαι ἐγένοντο, καὶ τὰ τῶν ἀλέων Ῥῆς πλοῖα κατεάγησαν, ὀλίγων ἐκπεφευγότων τὸν κίγδυνον.

Τῷ δὲ 906 δὲ Ἡγεμῶν Ὀλέγος, συγγενῆς τοῦ Πρωτίου καὶ κηδεμών τοῦ ἀνηλίκου αὐτοῦ οὗτοῦ Ἰγώρ, ἐπέχειρος νέαν μεγάλην ἐπιδρομήν. Οὐ Ρῶσος χρονογράφος Νέστωρ ἀφηγεῖται ὅτι δισ-
χίλια ἤσαν τὰ ἔκπλεύσαντα πλοῖα, ὧν ἕκκ-
ογον ἐκόμιζεν δύναρες τεσσαράκοντα, παρείπετο
δὲ καὶ δύναμις τελείων. Βούζαντιν ἰθαπίλευε
τότε Λέων Σοφός, ἀνὴρ ἀπόλεμος καὶ τὸν χρό-
νον κατατρίβων περὶ τὴν συγγραφὴν τροπαρίων,
ἐπιγραφμάτων καὶ ὑμνῶν διό καὶ ἀμεριμνήσας

εἰς τὸν Κινέτρικον Θεοφάνης φετικὸν πυρφόρων καὶ
δρομῶν, κατέλαβε τοὺς πολεμίους νκυλοχοῦν-
τας περὶ τὸ στόμιον τοῦ Εὐξείνου, καὶ πολλὰ μὲν
τῶν πλοίων αύτῶν κατέκαυσεν, ἀλλα ἴσινθισεν
αὔτανθρα, καὶ πλειστοὺς ἔλαβεν αἰχμαλώτους.

Τὰ λείψανα τοῦ κατατροπωθέντος στόλου κα-
τέψυχον τότε εἰς τὰ Σγύρα ἐπὶ τῆς Ἀσιατικῆς
περιστολῆς καὶ τὰ πληρώματα διεσπάροσαν πρὸς
ἀναζήτησιν τροφῶν ἀλλ' ἐφορμήσαντες δὲ Πα-
τρίκιος Βάρδας Φωκᾶς καὶ δομέστικος τῶν
Σχολῶν Τιμόνης Κουρκούας, δεινὴν ἐπήνεγκον

έφ' ὅσον οἱ βάρβαροι κατέστρεψον τὰ πέριξ, ἐπὶ τέλους ἀπηλλάγη αὐτῶν διὰ τῆς παροχῆς σπουδαίας χρηματικῆς δωρεᾶς, καὶ τῆς συνομολογήσεως συνθήκης εμπορεικῆς καὶ πολιτικῆς

εἰς ἄκρων ἐνδιαφερομένης. Παρεκδόως οὐδεὶς τῶν
Βυζαντινῶν ἀναφέρει τὴν ἐπιδρομὴν ταῦτην,
πλὴν τοῦ Λέσοντος Διασκόνου, ἀρίστως τῆς συγ-
θήκης μνημονεύοντος· ἀλλ' ὁ Νέοταρ, περιγρά-

φας λεπτομερῶς τὰ κατά τὴν στρατείαν, παρρατίθησιν αὐτὸ τὸ κείμενον τῆς διειθνοῦς πράξεως, ἡτις μαρτυρεῖ ὅτι συνεγείς ήσαν ἔκτοτε οἱ μετικοὶ Βιζαντινῶν καὶ Ῥώσων σχέσεις ἀναφέρεται δὲ ὅτι τὸ καίμενον τοῦτο ἐγράφη διὰ κινητόρων ἐπὶ δύο περγαμηνῶν, ἀνταλλαγεῖσῶν, ἀφοῦ ὑπεγράφησαν, ἡ μὲν ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος, η, δὲ ὑπὸ τῶν Πρεσβεῶν, προσεπεκυρώθησαν δὲ τὰ συνομολογηθέντα δι' ὄρκων, οὓς δημοσκούν ἐκποστος κατά τὴν Ιδίαν πίστιν.

Καὶ δύμας ἀλίγον ἵσχυσαν αἱ συνθῆκαι αὗται,
καθ' ἡσον μετὰ τριάκοντα μόλις ἐτῷ, τῷ 941,
ἢ ἐνηλικιωθεῖς πλέον Ἰγώρ, μασίων ὅτι οἱ στρα-
τοὶ καὶ στόλοι τοῦ Βυζαντίου ἐνησχολοῦντο
κατὰ τὴν Ἀράβων, ἐνόμισε πρόσφορον τὴν εὐ-
καιρίαν πρὸς ἐπιδροῦσιν τῆς πρωτειουσης καὶ
παρεσκευασε πρὸς τοῦτο γίλικα πλοῖα. Περίεργον
ἀληθῶς γεγονός μαρτυροῦν ὅτι τὸ κράτιστον
ἐκεῖνο τῶν Σλαυτικῶν ἐθνῶν, ὃς καὶ τὰ ἔτερα
πρὸ αὐτοῦ, οἱ Ἀξανδεῖς καὶ οἱ Βούλγαροι, μόλις
ἀνῆρωθεν, ὡς τέρμα πάντων κύτου τῶν ἀγώνων

ένεωρησε τὴν κατάκτησιν τῆς κλεινῆς πόλεως τοῦ
Βύζαντος, δύνειρον ὑπὲρ οὐ δύχυσεν ἔκτοτε ὥκει-
νούς αἰράτων, καὶ ὅπερ σήμερον ἔτι ἐπιδιώκει.

Οἱ Βουλγαροί, σύμμαχοι τοῦ Κράτους δια-
τελοῦντες τότε, εἰδοποιήσαν τὸν Φωμανὸν Λε-
καπηνόν, Συμβασιλέα τοῦ ἀνηλίκου Πορφυρο-
γεννήτου, ἀλλ' οἱ Ρῶσοι κατέπλευσαν οὐχ ἡτ-
τον εἰς τὸν Βόσπορον κατ' Ιούνιον, οἰκτρῶς ἐλεη-
λάτησαν τὰς δύο παραλίας, διὰ βασάνων ἐθα-
νάτωσαν τοὺς πλείστους τῶν κατοίκων, καὶ
ἰδίας τοὺς λερεῖς, καύσαντες συνάμα καὶ πάντας
τοὺς ναούς. Ἡ τόλις ἀληθῶς οὐδεμίαν ἐν-
κλειει μάχημον δύναμιν, ἀλλ' οἱ ναύσταθμοι ἤσαν
πλήρεις, καὶ ἀνεκλήθησαν ἐπειγόντιος οἱ ἔγγυ-
τεροι τῶν Στρατηγῶν τοσοῦτον δὲ τελεσφόρως.
ταῦτα ἐνηργήθησαν, διστα μετ' οὐ πολὺ ἐκπλεύ-
σαι διὰ Παταίνια θαλασσῆς μετὰ παρόραν, γιν

ουκει την πατρίδας ουρφάνης μετα πουρφώρων και δρομώνων, κατέλαβε τους πολεμίους ναυλοχειντας περὶ τὸ στόμιον τοῦ Εὔξεινου, καὶ πολλὰ μὲν τῶν πλοίων αύτῶν κατέκαυσεν, ἀλλα ἐβίθισεν αύτανθρα, καὶ πλείστους ἔλαβεν αἰχμαλώτους.

Τὰ λείψανα τοῦ κατατροπωθέντος στόλου κατέψυγον τότε εἰς τὰ Σγόρα ἐπὶ τῆς Ἀσιατικῆς περιοδίας καὶ τὰ πληρώματα διεσπάρησαν πρὸς ἀναζήτησιν τροφῶν· ἀλλ' ἐφορμήσαντες δὲ Πατρίκιος Βάρδας Φωκᾶς καὶ ὁ Δομέστικος τῶν Σχολῶν Ἰωάννης Κουρκούνας, δεινὴν ἐπήνεγκον

αύτοῖς φθοράν. Γέλος δὲ μετὰ τρεῖς μῆνας, ἐγγίζοντος τοῦ χειμῶνος, οἱ Ρώσοι, πανταχόθεν πιεζόμενοι, ἀπεφάσισαν τὴν παλινόστησιν, καὶ πέρος τοῦτο ἐπεγγέρησαν νύκτωρ τὸν διάπλουν ἀπὸ τῆς Ἀσιατικῆς παραλίας εἰς τὴν Θρακικήν, ἵνα, τοιαύτην ἀκολουθοῦντες, ἐπανακάψυψαν εἰς τὰ ἴδια· ὅλῃ δὲ Πατρίκιος Ἰωαννης, ὅπτις ἐπετήρει αὐτοὺς πάντοτε, βάγδην ἐπιτεθεὶς, κατέπτρεψεν αὐτοὺς ὥλοςγερῶς, οὕτως ὥστε δὲ Ἱγάρι διεσώθη εἰς τὸν Κιρμέρειον Βόσπορον μετὰ δέκα μῆνον σκαφῶν.

φαίνεται τὸ ὑπὸ Σλαβών χρονογράφων θρυλούμενον, ὅτι δὲ "Αναξ ἐκεῖνος, δελεασθεὶς ὑπὸ τοῦ πνεύματος καὶ τοῦ καλλους τῆς μεγάλης Δουκιστης, ἐξεζήτησεν αὐτὴν εἰς γάμον. Καὶ πρώτον ἡ "Ολγα ἦν ἡδη ἐξηκοντοῦτις, τὸ δὲ απουδαίστερον, δὲ Κωνσταντῖνος εἶχε σύζυγον τὴν Ἐλένην, θυγατέρα τοῦ Συμβασιλέως Λεκαππηνοῦ. Ἀφ' ἑτέρου, καίτοι περὶ τούτου σιωπὴ ἡ «Βασιλείου τάξις», ἀναμφίριστον φαίνεται τὸ γεγονός τῆς βαπτίσεως, ἥτις ἐπήνεγκε τὴν εὑρεῖκν τοῦ χριστιανισμοῦ διακήσιν μεταξὺ τῶν Ρώ-

Ταῦτα πάντα διηγοῦνται οἱ τε Βυζαντίνοι καὶ ὁ Ἀρσύς Ἐλμακίν καὶ ὁ Λουΐτπρανδός καὶ ὁ Νέστωρ. Οἱ τελευταῖοι οὗτοι προστίθησιν ὅτι σαν, ὃν οἱ πλεῖστοι ἐλέγουν ἔτι τὰ εἶδολα.
 (Ἐπειτα συρέχεσσα) ΚΛΕΩΝ ΡΑΓΚΑΒΗΝ.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑΙ ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑΙ ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ

κατοικησαντος την πλατειαν την οποίαν πλουσιώτατη ή-
ρα, έπιστρεψεν ἐκ του "Ιστρου, όπου εύρισκετο
εἰς τὴν πρωτεύουσαν αὐτοῦ Κλείδων· συνεπείρη δὲ
τούτου, ἀνταλλαγεισῶν κατὰ τὸ πρόσεγές ἔτος
Πρεσβειῶν, συνωμολογήθησαν νέαι συνθῆκαι.
Καὶ τὸ μὲν τελευταῖον τοῦτο τυγχάνει ἀναμφί-
λεκτον, καθ' ὃσον δὲ Νέστωρ παρατίθησιν αὐθίς
τὸ κείμενον, ἀλλὰ τὰ περὶ τῆς δευτέρας στρα-
τείας φαίνονται διασκευασθέντα πρὸς ἔξοικονδ-
υῆσιν τῆς φιλοτιμίας τῶν ἡτανθέντων.

Ο. Α. ΡΟΥΣΟΠΟΥΛΑΣ.

— Είπε ρου σὲ παρακαλῶ τι πράγμα θέλεις
αὐτή τὴ γημεική, περὶ τῆς διπολας τύσα καὶ τόσα
ἀκούω πάντοτε;

Χερσονήσου, ἀλλὰ καὶ ὑπόχρεως κατέστη πρὸς παρακαλουσιν ἐγδεχομένης κατ' αὐτῆς ἐπιδρομῆς τῶν Βουλγάρων. Ἐπὶ πᾶσι δὲ μαρτυρεῖται ἡ προσοῦσα τῶν σχέσεων ἀνάπτυξις· οἱ Ῥώσοι κατέφθανον, κομίζοντες δέρματα, μηλωτάς, κηρόν, μέλι, δούλους, καὶ ἀπήρχοντο φέροντες μεταλλα ἔξεργασμένα, ὑφασμάτα, καρπούς, καὶ οἶνους. Εἴγον δὲ μονίμους ἐγκαταστάσεις οὐ μόνον ἐν Βιζαντίῳ, ἀλλὰ καὶ τῇ Συρίᾳ, Βουλγαρίᾳ καὶ Χαζαρίᾳ.

Κατὰ δὲ τὸ ἔτος 955 δεδραματισθή γεγονός ἔτερον, ἀλλ' ἐπίσης ἀξιομνημόνευτον, ἡ ἐν Βυζαντίῳ βάπτισις τῆς Ἡγεμονίδος τῶν Ρώσων "Ολγας. Σύζυγος τοῦ Ἰγὼρος καὶ μῆτηρ τοῦ τετάρτου Ἡγεμόνος Σβιατοσλάου, ἡσφαλίσεν ὡς ἐπίτροπος τοῦ ἀνηλίκου υἱοῦ, τὴν ἀρχὴν διὰ πυηρᾶς ἀγριότητος καὶ σπανίας ὥμικ δεξιότητος, μεθ' ὧν, προσθενηκαῖ πλέον τὴν ἡλικίαν, κατέπλευσεν εἰς Κωνσταντινούπολιν, δπως ἀσπασθῆ τὸν χριστιανισμόν.

Ειδομεν ηδη ότι δ Πορφυρογέννητος, βασιλέων κατά τὴν ἐποχὴν ταύτην, δὲ μακρῶν περιγράφει τὴν δεξιῶσιν τῆς Ῥωσίδος Ἀρχοτείσης ⁹ Εἰρας (λέξις Σκανδιναύσική σημαίνουσα τὴν φλόγα), ως ὄνυμάζει αὐτήν. Απίθανον διώ:

παριστών τὸν δράκοντα. Ὁ σκελετὸς τοῦ φανού τούτου κατκανευάζεται ἐκ λυγαριάς καλυπτομένης ὑπὸ διαφραγμῶν ὑφάσματος, ἐνισχούσης δὲ καὶ ὑπὸ χρωματιστοῦ κοπτομένου καὶ συναρμοζομένου οὕτως ὡστε νὸν εἰκονίζει τὰς φολεῖδας τοῦ δράκοντος· στηρίζεται δὲ ἐπὶ ραβδίων ἀτιναρατοῦσιν οἱ φέροντες αὐτόν. Ἡ πορηὴ αὕτη περιέρχεται τὰς δύον, ὁ δὲ ἐπιθυμῶν δύναται νὰ προσκαλέσῃ αὐτὴν νὰ σταματήσῃ πρὸ τῆς οὐκίας του ἢ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν αὐλὴν του, ρίπτων πυροκρότακα ἵνα εἰδοποιήσῃ τοὺς φέροντας αὐτὸν ὅτι θέλει ν' ἀπολαύσῃ τὴν παρέστασιν τοῦ θεάματος κατ' οίχον.

οἱ γοητεύστεροι, οἱ εὔρισκοντες τὴν ἐπιτυχεστέραν λύσιν, λαμβάνοντες εἰς ἀμοιβὴν δῶρα συνιττέρενα εἰς δεπρίδας ταχυδρομικοῦ χώρτου, φιλοιδίᾳ μελάνης, χρωστῆρας, πυροκρότακα, ζωχαρωτά, κλπ. "Οταν δὲ τὸ αῖνυρρα τὸ πραγματόλομενον εἰς λύσιν είνε λογοπαίγνιον εὑρίσκεις ἢ ὅταν ἡ ἀπάγγεται είνε ἀστεία, θορυβάδεις τότε ἀντηγούσιν οἱ γέλωτες τῶν συναθροιζομένων, σκορπίζοντες πάντοι τὴν εὐθυμίαν.

"Ἄλλοτε, ἐπὶ τῆς διηγαστείας τῶν Χό, οἱ νυκτερινοὶ περίπατοι ἤσαν ἀπηγρούμενοι. Ἀλλά, κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν ἑορτῶν τούτων, ἔξαιρετικῶς, αἱ πύλαι τῆς πόλεως ἔμενον ὄρθιανοικτοι

• Η παράστασις συνίσταται εἰς τὴν περιστροφὴν τοῦ παριστῶντος τὸν δράκοντα φανοῦ ἀφ' ὅλων αὐτοῦ τῶν μερῶν ὅπως γενεγή δρακός ὑπὸ πάσας τὰς ὄψεις του. Μετά τὸ πέρας δὲ αὐτῆς ἡ οἰκοδεσπότης προσφέρει εἰς τοὺς μουσικοὺς καὶ εἰς τοὺς χρατοῦντας τὸν φυνὸν οίνον καὶ γλυκισμάτα, οὐδέποτε ὅμιλος χρήματα: διότι οἱ ἀποτελοῦντες τὴν παριστὴν ἀνήκουν πάντοτε εἰς τὰς καλλιτέρας κοινωνικὰς τάξεις καὶ συνεταιρί-
ζονται μόνον πρὸς διασκέδασιν καὶ λαμπροτέραν τέλεσιν τῆς προσφελοῦς καὶ ὥημοτικῆς ἐορτῆς. Καὶ ἐκ τούτου δ' ὑγόρτος βεβαίως καθίσταται ἡ λαμπρότης μεθ' ἣς ἐορτᾶται καὶ ἡ μεγαλοπρέπεια τῶν λειτουργῶν τούτων τοῦ δράκοντος, πρὸς δὲ μόλις κάπως ἀσθενῶν. Θὰ ἡδύγαντο νὰ συγκριθῶσιν αἱ εὐρωπαϊκαὶ στρατιωτικαὶ λαμπαδηδομεῖαι.

καὶ τὰ σιδηρᾶ κλείθρα τὰ χρησιμεύοντα πρὸς κλείσιμον τῶν κεγκλίδων τῶν γεφυρῶν ἀφηροῦντο ἀφίνοντα ἐλευθέρων τὴν διοδον. Ἀναφροτεκνῶς δὲ πρὸς τὴν ἐποχὴν ταῦτην ἡ ὥημωδῆς ποιησις ὑμητεοπεν ἐν γνωστοτάτῳ ποιέμαστε ὡς ἔξης τὰς νύκτας αὐτὰς τῆς κοινῆς εὐθυμίας:

• Τὰ δέντρα, κατακοκκινά, καὶ τ' ἀσημένια φύλλα Τόσα μηουάτα μοιάζουν μάστις τὴν μαύρην νύχτα· Καταφάτω λαμπακοπούν τὰ διάπλατα γερφώρια Δίγκια καμπύλα κλειδωτάρικα καὶ οἰδέρα κανένα· Τῷ ἀλογῷ τρέχουνε παντοῦ μὲ πόδεσ πετρωμένα Μὲ σύνεφα σκόνη ἀγνῆ γεμίζονται τους: θρόμους· Καὶ τὸ φεγγάρι τὸ λαυπρὸ μὲ τὸ καθόριο φῶς του Βγαίνει φτῆλις τὸν οὐρανὸν νά φέδη τὸν διεθάταις... Εἴτε τοὺς διεθάταις—μυμφρονγόδυος, χριτωμένας κέρατις, Ήσυχογανοῦν, καὶ ποὺ περιοῦν μὲ τόσην, τέτην γλύκα 'Οπου νομίζεις πῶς ἀκοῦς τὸ ξακουστὸ τραγούδι 'Εκεῖνο, τοῦ Λέ-Μέρ-Χού, ποὺ λιγοὶ τὸ γνωρίζουν... Αὔτην τὴ νύχτα περπατεῖ καθένας ὅπου θέλει, Γι' αὐτό, μὴ βιάζεσαι πολὺ ν' ἀδειάσῃς, μὲ κλεψύδρα!»

"Άλλο περιγραφικόν ποίημα ἀφιερωμένον ἐπί-
στης εἰς τὴν ἑστήκην ταύτην λέγει:

ήμερων ταύτην τὴν ἀποστέλλουν φυνὸν παριστάντων θεότητας κρατοῦσαν ἀπὸ τῆς χειρὸς ποιεῖδίου. "Αν δὲ κατὰ τὸ ἀμέσως ἐπόμενον ἔτος ἡ νεαρὰ γυνὴ δὲν ἔχει ἀποκτηθῆ ἀκόμη τέκνον, τότε τὴν ἀποστέλλουν ἄλλον φυνὸν εἰκονίζοντα πορτοκάλλειον. Είναι δὲ τοῦτο ὡς πρόσκλησις εἰς τὴν ἐπιτέλεσιν τοῦ καθήκοντος πάστος γυναικος ἢτις τῇ ἀπευθύνεται οὕτω διὰ λογοπαίγνιου, τῆς λέξεως πορτοκάλλιοιο σύνσης ἐν τῇ κιναζικῇ γλώσσῃ συνωνύμου πρὸς τὴν φράσιν «κάμε γρήγορα». ⁹

"Ἄπο φηλὶ ἀπ' τὸν οὐρανὸν 'εἶνα λαμπρὸ διάβολο;
Αὐτὸς φοίνικες ἀργά· ἀργά πεταῦνε, κατεβαίνον·
Κι' ἀπ' τῆς θαλάσσης τὸ βυθὸ δέργα· ἀργά· ἀργά ἀνεῦχον
"Ενα βουνὸν 'ε τὴ φύγη του; κρατῶντος ἐη δρήκος".

"Άλλοι στίχοι τοῦ αὐτοῦ ποιήματος:
• Ήοιδ τάχα ζέρε εύσπλαχνιο, ἀγαπημένο ρέρι,
• "Οκους τοὺς σπέρμους τοῦ λατοῦ αὔτοῦς νὰ μην ρίξῃ
• Η ἀνθεστούν, μαρίζουν, ἀπὸ μιάν δέρη 'ε δλίν ; . . .

"Ολε αὔτας νομίζω ὅτι ἀποδεικνύουν πόσον λαμπρὸς εἶνε ἡ δημοφιλῆς αὔτη ἑορτή. 'Άλλ' ἔπτος τῶι, κοινῶν συναθροίσεων καὶ πανηγύρεων τελοῦνται ἐπίσης ἐν ἐκκόστη πίναξ σικενεσκάϊ

Οι ναοί ἑκάστης συνοικίας ἀποτέλλουν ἐπί-
στης τοιούτους φανοὺς εἰς πᾶσαν ἐν αὐτῇ οἰκίᾳν,
ἐν ἡ ἐταλέπθη πρόσφατως γάρμος ἢ γέννησις ἢ ἡ
ἢ οἰκοδεσπότης ἔσχεν ἀρτίως φίλολογικήν τινα
ἐπιτυχίαν. Αἱ παραστάσεις δὲ ἃς εἰκονίζουν οἱ
φανοὶ οὗτοι διεφέρουν πάντοτε ἀναλόγως τῶν
περιστάσεων ἐφ' αἷς ἀποτέλλονται καὶ οἱ φέ-
ρούντες αὐτοὺς συνοδεύονται πάντοτε ὑπὸ ὄρχή-
στος.

Εις τὰς γωνίας πάσης δοῦ θύμοις ὑφεύνται ἀλλοι πάλιν ταιοῦται φένοι, ἐφ' ὃν εἶναι ἐπιγεγραμμένα αἰνῆγματα, γρῖφοι ἢ προβλήματα διάφορα προτεινόμενα εἰς λόγους τῇ εὐφυίᾳ τῶν μισθωτῶν

Αι διάφοροι ἀρχαι λαμβάνουν ἐπίσης μέρος εἰς τὴν φωταψίαν. "Οταν οἱ ὑπάλληλοι ἔζεργωνται εἰς τὰς ὁδοὺς τὴν νύκτα συναδείνονται πάντοτε ὑπὸ φωνῶν ἐφ' ὧν ἀναγράφονται δι' ἐρυθρῶν σημείων τὸ ὄνομα καὶ οἱ τίτλοι αὐτῶν. Τὴν κυρίουν δὲ ἐσπέραν τῆς ἡροτῆς οἱ φωνοὶ οὗτοι κρέμανται ἔξωθεν τῆς οἰκίας τοῦ ὑπάλληλου, ως τόσαι ἐπιτικεπτήρια δι' ὧν εὑγεται ἀκατούχοις εἰς τὸν λαόν.

Ἐννοεῖται τέλος ὅτι καὶ οἱ μικροί, ἀγεν τῶν
ἥποιών δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἀληθῆς χαρά,
δὲν ἀποκλείονται τῆς ἑορτῆς. Ἐλήφθη καὶ περὶ
αὐτῶν πρόνοια. Διὸ τὰ παιδία κατασκευάζον-
ται ἰδιαίτερως ποικίλοι χάρτινοι φανοὶ παριστῶν-
τες πορτοκαλίια κυρίως καὶ ἐν γένει ὄπωρικό, ἐν
τῷ μέσῳ τῶν ὅποιών ταῦτα εἰσάγουν μίαν κη-
ρίνην λαρυπάδα καὶ τοὺς περιφέρουν ἔπειτα, πο-
λυγράμους καὶ λάσιμποντας διαφοροτόπιας.

(General Tchang-Ki-Tong)

X P O N I K A
ATA — EPISTHMAI — TEXNA

ПРАВИЛА — ЕИЗЕРНАЯ — ТЕХНАЦІЯ

‘Ο Ελλήνης αστρονόμος ό κ. Δ. Αλγινήτης ύπεβα-
λεν εἰς τὴν ἐν Παρισίοις Ἀκαδημίᾳ τοῦ Ἑπιστη-
μῶν ὑπόδειγμα ἃ μάλλον ἀνακέλυψιν ἐπιστημονικήν,
περιποιούσαν μεγιστηριανὰ τιμῆνα εἰς τὸ Ἑλληνικὸν θύνος.
Τὸ ὑπόδειγμα τοῦτο ἀνέγνω ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ ὁ Διευ-
θυντής τοῦ ἐν Παρισίοις Ἀστεροσκοπείου κ. Μουσκεζ,
εἴναι δέ ἔργον τοῦ ἐν τῷ αὐτῷ ἀστεροσκοπείῳ ἡμετέ-
ρου ἀστρονόμου. Μετὰ οὐερμῶν συγχρητηριῶν ἐφιγι-
ζεν τὴν κεῖμα τοῦ Ἑλλήνος ἐπιστημονὸς οἱ ἐν Παρι-
σίοις συναδελφοὶ τοῦ, ὁ δὲ εἰρημένος διευθυντής μελε-
τῆσας μετὰ τοῦ ἰδίου τὸ ὑπόδειγμα, τὸν ἀπεκάλεσε
‘τιμὴν τῆς Ἑλλάδος’.

Ολόκληρος ή ὀστερονομία στηρίζεται ἐπὶ τοῦ ἀμεταβλήτου τῆς ἀποστάσεως τῶν πλανητῶν ἀπὸ τοῦ

ήλιου. Ήσχαν ἐνεκα τῶν ἀμοιβαίων ἔλέσεων τῶν πλαι-
νητῶν αἱ ἀποστάσεις τούτων ἀπὸ τοῦ ἡλίου μετεβόλ-
λοντο ἕπτα καὶ κατ' ἔλέσιαστρον ἐγενόντες μετὰ κυνῆδων

λοντο, οστώ και κατ εγκύιστον εγκρίως, μετα χιλιάδες τινάς έτων προσέγγισις ή απορρίκρυνται αυτῶν ἀπό τοῦ ήλιου ή καὶ τοιαύτη, ωστε και κατά τὰς δύο ταύτις περιπτώσεις τὸ ἥλιακν σύστημα φυσικὴ τῷ λόγῳ οὐ κατεστρέφεται. Πούτο, τὸ ἀμετίθλητον δῆλον ἀποτίσεων, ἔχεται σαν ν' ἀποδείξουν καὶ ἐνώπισαν ὅτι ἀπεδείξαν οἱ ἔξοχώτεροι τῶν γάλλων ἀστρονόμων καὶ μαθηματικῶν, ἐν οἰς οἱ Ιωρίας, *Lagrange* κλπ. Ἐθεωρεῖτο λοιπὸν ἀποδειγμένον καὶ οίονει δεδομένον ἐν τῷ *'Ἀστρονομίᾳ'* ἀλλ' οὐ μέτερος ἀστρονομος διὰ τοῦ ὑπομνήματός του, στηρίζομένου διοκλήτου ἐπὶ μαθηματικῶν ὑπολογισμῶν, κατέρριψε τὴν μέχρι τοῦδε κρατοῦσαν θεωρίαν καὶ ἀπέδειξε τὸ ἐναντίον αἱ ἀποτίσεις

λέγει τῶν πλανητῶν ἀπὸ τοῦ ἥλιου μεταβόλλονται διαρκῶς. Χωρὶς δῆμας νὰ περιορισθῇ εἰς μόνην τὴν θεωρίαν, ἐφήρμοσεν αὐτήν ἐπὶ τῆς κινήσεως τῆς Γῆς καὶ τοῦ Κρόνου, ἀνεκάλυψε δὲ στὶς ὁ γημέτερος πλανήτης, ἡ Γῆ, καὶ δὲ πλανήτης Κρόνος προσεγγίζουσιν ἥδη πρὸς τὸν ἥλιον. Θὰ καταστραφῆ λοιπὸν ὁ κόσμος; "Οὐαὶ, λέγει ἡ Γῆ Ή Βασίλει, πρὸς τὸν ἥλιον ἐπὶ 20,000 ἔτη, ἀπὸ ὅρισην ὑπομονεύηται ἀπὸ αὐτοῦ ἐπὶ ἄλλα τέσσα ἔτη καὶ ἔτα οὐαὶ ἐπιναλόθη καὶ πόλιν τὴν πρὸς αὐτὸν πορείαν τῆς καὶ οὕτω καθεξῆται, πλατιάζουσα καὶ ἀπομακρυνομένη διαρκῶς. 'Αλλά ἡ Γῆ, ἐπὶ 20,000 ἔτη προσεγγίζουσα πρᾶς τὸν ἥλιον, δὲν θὰ φύσῃ ἀράγε εἰς τάσον μικράν ἀπότασιν, ὥστε ἡ μὲν θερμότης νὰ είναι ἀφορητος, ἡ δὲ ἐπ' αὐτῆς ζωὴ ἀδυνατος; Καὶ τὸ ζήτημα τοῦτο ἔλυσεν ὁ κ. Λιγνυτῆς· ἡ προσέγγισις ὡς καὶ ἡ ἀπομακρυνσις τῆς Γῆς ἀπὸ τοῦ ἥλιου οὐαὶ είνει ταινίη, ὥστε οὐδεμία εἰδικῆ ἐπιρροή οὐαὶ είνει δυνατὸν νὰ παρατηρηθῇ.

Τὸ ἀνωτέρῳ ὑπόμνημα στήριζεται ἐπὶ ἔργου δυ-
νάμεως μαθηματικῶν υπολογισμῶν, η ἀκρίβεια τῶν
ἀποιών εἰκίνητος τὸν θεωρητικὸν διολχίτηρον τοῦ ἐν Πα-
ρισσοῖς μαθηματικοῦ καὶ ἀστρονομικοῦ κέντρου, προσ-
θηκε δε εἰς τὴν ἐπιστήμην θεωρίαν, ητις αποτελεῖ
μιαν τῶν σπουδαίων ὀντακαλύψεων τοῦ αἰώνος.

Ο διευθυντής τοῦ ἐν Παρισίοις ὑπερορεκοπείου ἀπέστειλεν ὅλλοτε κολακευτικῶταν ἔγγραφον πρὸς τὴν σύγκλητον τοῦ ἡμετέρου Πανεπιστημίου, ἐκφράζων ἐν τέλει τὴν λύπην του περὶ τοῦ κ. Λιγυνήτου, προτίθεμένου νό κατέλθῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ περοῦντας τὸ ἐν Παρισίοις ὑπεροροκοπεῖον ἐνὸς τασσοῦντος ἐβήχου ἀ-

Νέα βιομηχανία κατασκευής έλαιου εξ αραβοσίτου έπενδνθη εν Αγίῳ Λουδοβίκῳ των Ηγωνέων

"Υπάρχουν ἀνοησίαι πολὺ καλά ἐνδεδυμέναι, ὅπως
ὑπάρχουν καὶ πολὺ καλά ἐνδεδυμένοι ἀνόητοι.

Πρέπει νὰ είναι τις πρώτων δίκαιος καὶ Ἐπειτα γενναιόφρων, ὅπως πρέπη νὰ φορῇ πρώτων ὑποκάμισον καὶ Ἐπειτα σκούφον.

Αι γυναικες διδουσιν εις την φιλαν μόνον οτι περισσεύει από την έρωτα.

*
Πλουσιώτατος τῶν ἀγθρώπων είναι δὲ οἰκονόμος·
πτυχότατος δὲ φιλόκομης.

·Η γενναιοφρούνη είνε δ ἔλεος τῶν εὐγενῶν

Ἡ ἀλλαγὴ τοῦ συρμοῦ εἶναι φόρος δι τὸν ἐπιβάλλει

η προτίχεια του πιστώσου είναι μετατόπιστη και πλουσιότερη.

καιρέ καὶ κυρίε τους πάντους να χαίρωσι; Υπότι-
να βλαπτής τὸν ἐαυτόν σου ή τοὺς ἄλλους . . . Τέσσερα
εἰς τὶ συνίσταται πᾶσα η γένεσις;

Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς. Ἐξ ἐνδέ όχατολίτρου ἀραβούσιου καλῶς θιλόρενου καὶ διῦλιζορένου παράγονται τὰ καὶ πλέον λίτραι ἑλαῖον καθαροῦ, εὐγενέστου, γλεκτρόγραυον· οἱ δὲ παρήνες χρησιμοποιοῦνται εἰς τροφὴν τῶν ζώων. Ἐπειδὴ δὲ ἡ παραγωγὴ τοῦ ἀραβούσιου εἰς Ἀμερικὴν εἶναι ἀφθονωτάτη, ὅ ἐν τῇσι οὖσι ταύτῃς βιομηχανίαις δημιουργούμενος συναγωνισμὸς είναι ἀρκούντως ἐπίφοβος εἰς τὰς ἑλαιοφόρους χώρας τῆς Εὐρώπης.

Νέα διεμερικὰ ναυαπλιανὰ κατασκευάζεται ἐν Ἀγγλίᾳ, ἐνσέσα τὸ Μάντσεστερ μετὸ τοῦ Λίβερπουλ. Ἡ διώρυξ αὕτη ἔχουσα μῆκος μέν 56 γιλιομέτρων, βάθος δὲ 7 — 9 μέτρων καὶ πλάτος 192 μ. Ὁ ἀποπερατωμῆν ἐν βραχεῖ χρόνῳ διότι ἐργάζονται πρὸς κατασκευὴν αὐτῆς πολλαὶ μηχανᾶ καὶ δεκατέσκιλοι ἐργάται. — Ομοίως θ' ἀποπερατωμῆν λίσαν προσεγώς καὶ ἔτερα μεγάλη διώρυξ ναυαπλιοίας ἡ τοῦ Αγίου Λαυρεντίου, ἐν Καναδῷ μεταξὺ Δονορεάδας καὶ Κερμπέκ. Ἡ διώρυξ αὕτη, εἰς τῆς ὑποίας τήν κατασκευὴν ἀσχολοῦνται ὑπὸ 38 διλον ἑτῶν, ἔχει μῆκος μέν 56 γιλιομέτρων, κατρικόν δὲ βάθος 12 μέτρων.

Ἀπόσπασμα ἀλληγορίης καμαριδίας εἰς δωρικὴν διάλεκτον, τὸ πρῶτον καὶ μέχρι τοῦδε μονοδικὸν λει- φανον τῆς ὁργαίας θωρικῆς καμαριδίας ἐθημοσεύθη ἐσχάτως μετ' ἔκτενον ἐρυγνευτικῶν ὑπομνημάτων ὑπὸ τοῦ Ιωνιορεγον ἐν τῷ πέμπτῳ τόμῳ τῶν Ἀνακενώσεων εἰς τῆς αὐλογῆς τῶν παπύρων τοῦ ἀρχιδουκὸς Ἰωνίερ. Τὸ ἀπόσπασμα τοῦτο ἀποτελεῖται ἐκ διδεκαν ἐν ὅλῳ στίχων, μετ' ἀρχαίων ἔξιγγήτικῶν σχολίων, ἐλίξιθν δὲ εἰκάζεται ὁ ἐκδότης ἐκτενῶς Ὁδυστέας αὐτομόλου, καμαρίας τοῦ Ἐπιγέρμου. Περιεσύθη ἐν φύλῳ πα- πύρου, τῆς πλουσιωτάτης αὐλογῆς τοῦ ἀρχιδουκὸς Ἱωνίερος ἐργάφη δὲ πιθανῶς κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ αὐτοκράτορος Λύγοδοστου.

“Ἐν λιθείᾳ ἵστερας ἰαθλονόθεσσεας ἐταιρία ληρεῖν ἄγνων πρὸς συγγραφὴν ἀρχαιολογικῆς πραγματείας, θέμα ἔχοντος τὰς ἐταιρίας καὶ τοὺς θίσους περ’ Ἐλ- ληνούς κατὰ τοὺς ἀρχαίους συγγραφεῖς καὶ τὰς ἐπιγραφάς. Τὸ γέρας εἶναι χιλιόμαρκον, ἡ δὲ προθετικὸς τῆς υπο- δολῆς τῶν γειρογράφων λήγει τῇ 18]30 Νοεμβρίου 1801.

Τὸ πά τοῦ ἄνορα Νικόλαος Ἱωαννίδης Ἱωαννίδης, ἡτοι τὸ οἰκογενειακὸν τοῦ, δὲ ἔξαδελφος τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Ἱωαννίδης μέγχος δούκης Νικόλαος Μιχαήλοβης ἐδημοσίευσεν ἐσχάτως ἐν Πετρουπόλει σπουδαίαν κονογραφίαν περὶ χολεσπτέρων. Πρὸς σύνταξιν αὐτῆς ἡ σχολὴ ἐπὶ πολλὰ ἔτη, καὶ πολλὰς ἐκατοντάδας χιλιάδων δραχμῶν ἐδιπάνησε πρὸς ἔκδοσιν τοῦ ζωλογικοῦ τούτου ἐργοῦ του, τυπωθέντος εἰς δίλιγα ἀντίτυπα, ἀτινα 0.2 δισεν- μηδῶν διωρεάν εἰς τινας μεγάλας βιβλιοθήκας καὶ εἴ- ριθμους διοικητούς ἐπιστήμονας.

ΣΗΜΕΙΟΣΕΙΣ

ΔΗΜΟΣΙΑΙ ΚΗΔΕΙΑΙ ΠΑΡ ΑΡΧΑΙΟΙΣ

Ἐν τῇ θέσει, δόκου ἔκειτο ἡ ἀρχαιαὶ Ἐλληνικὴ πόλις Ὀλύμπη, ἐν Ῥωσίᾳ, εὐρέων μετ' ἄλλων πολλῶν καὶ περιέργος τις ἐπιγραφὴ, ἐξ ἣς καταδιεικύνεται ὅτι οἱ δημόποιαι ταφαὶ ἐπιφανῶν ἀνδρῶν ἐγίνοντο κατὰ τοὺς πρὸ Χριστοῦ χρόνους ἀπεραλλάκτως σχεδὸν ὡς σήμερον. Οἱ παρὸ τὸν Βερυσθένην εἰς τὰ βαθὺ τῆς Σαρματίας οἰκοῦντες Ἐλληνες ὄποιοι, οἱ Ὀλδιο- πολῖται ἐπεδαφίζευσαν τὰς αὐτὰς τιμᾶς εἰς τοὺς ὑπὲρ πατρίδος ἀγωνισθέντας συμπολίτας των καὶ ώρικον ἐπὶ τῷ θαυμάτῳ των τὰς αὐτὰς ἐνδείξεις πένθους, οἵτις ἀναγράφουσι καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις ἡμῶν τὰ κανονίζοντα

τὰ τῆς κηδείας ἐπισήμων ἀνδρῶν ὑπουργικὰ προγράμματα. Ἡ ἐν λόγῳ ἐπιγραφὴ εἶναι φύφισμα γραφέντοπερ Νικηφόρου τινός, φονευθέντος ἐν συμπλοκῇ πρὸς τοὺς ἔγχρούς, καὶ “Οπως ἐπιφανεστέρας τύχῃ παρὰ πάντας τῇς τιμῆς” ἡ βουλὴ καὶ δῆμος Ὁλοβιοπολιτῶν ἐψήφισε: Α.’) Νά γενη ἡ προσήκουσα ἐπίσημος κηδεία “αὐτὸς μὲν σῷρα αὐτοῦ εἰσκομισθῆναι εἰς τὴν πόλιν πρὸς τὴν καθηκούσαν κηδείαν”. Β.’) Νά κλεισθῶσιν εἰς ἐγδείξιν πένθους τὰ ἐργαστήρια: “κλεισθῆναι δὲ τὰ ἐργαστήρια». Γ.’) Οἱ πολῖται να παρακολουθήσουσι τὴν ἐκφρόνη μελανεψουσῶντες: “μελανεψουσῆσαι τε τοὺς πολῖτας καὶ παρέπεσθαι τὴν ἐκφράξαντας”. Δ.’) Οὐδ’ οἱ στέφανοι ἔλειπον, ὥριζετο μάλιστας ἡ κατασκευὴ χρυσοῦ τοισύτου ὑπὸ τοῦ δήμου: «στεφανωθῆναι τε αὐτὸν ὑπὸ τοῦ δήμου χρυσῷ στεφάνῳ». Ε.’) καὶ ἐπὶ πάσι ἀπεφασίζετο ἡ θύρωσις ἀνδριάντος εἰς θέσιν ὅρισθεσανένην ὑπὸ τῶν συγγεγόνην τοῦ θαυμάτου: «ἀγάσταθῆναι τε αὐτοῦ καὶ ἀνδριάντος ἔριπον, ἐν φέρε τέκνῳ οἱ προσήκοντες αὐτοῦ βούλωνται καὶ ἐπιγραφὴν δουναι τὴν δε» κτλ.

— Ηλεία —

Η ΝΕΚΡΑ ΜΟΜΜΙΑ

Εἰς στρατηγὸς τῆς πρώτης γαλλικῆς αὐτοκρατορίας, ἀνήρ σύδεν ἄλλος γνωρίζων ἡ τῇ τακτικῇ τοῦ πολέμου, παρήγγειλεν εἰς ὑπασπιστὴν τοῦ μεταβαίνοντα εἰς Αἴγυπτον νό φέρη μίαν μομμίαν:

— “Ολας ὁ κόσμος διμιλεῖ για μούμριας, ἐγὼ ποτὲ δὲν είδα, δὲν ξερώ τι είνε· μη λησμονήσῃς τὴν περαγγελίαν μου.

Μετὰ ἐν τοῖς ὁ κάιωμακτικοῖς ἐπανέρχεται καὶ σπεύδει εἰς ἐπίσκεψην τοῦ στρατηγοῦ.

Καὶ ἡ μομμία μαρτυρεῖ;

— Κάτω τὴν ἔχω.

— Νά την φέρουν εδύνες ἀπάνω, προστάσσει διετραγήδες καὶ σπεύδεις ἀνυπομονῶν πρὸς τὴν κλίμακα.

Δύο στρατιῶται ἀναδαίνουσι κομίζοντες κτενώτιον ἀφριτοῦσι τὸ κάλυμμα καὶ τὰ ἐσωτερικὰ περιτυλίγματα, ἐνῷ ἡ στρατηγὸς κύπτειν προστήλωντι βλέμματα πλήρη περιεργίας εἰς τὸ βάθος. Λίρνης ἐγείρεται ὄργιλας καὶ στρέψων πρὸς τὸν ταλαίπωρον ἀξιωματικὸν ἀγωράζει:

— Μὰ αὐτὴ εἶγε πεθαμένη!

ΕΔΩ Κ' ΕΚΕΙ

— Ηλεία —

· Επίσημη ·

Προσέρχεται γρατά θρηγούσα. Ο κλητήρος ἐρωτᾷ:

— Αἱ λοιπόν, κυρά, γιατί κλαῖς;

— Μ' ἔκλεψαν

— Τί συδιλεψαν;

— Μισὸς ἄρνη

— Ζωντανὸς δι σφαγμένος;

· Αντικείμενος ·

— Λοιπὸν δι σύνδρας σου ἢτο χήρος;

— Ναι! Ι είμαι δεύτερη γυναῖκα του.

— Καὶ δὲν σου φέρνει ποτὲ λόγο για τὴν πρώτη;

— Δὲν παίρνει τὰ μούτρα του | ὅρχιζω τέτε καὶ τοῦ μιλάζ κ' ἔγω για τοὺς δυὸς πρώτους σύνδρες μου.